

DECIZIA COMISIEI

din 24 mai 2011

privind ajutorul de stat acordat de Grecia în favoarea anumitor cazinouri grecești [măsura de ajutor de stat C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09)]

[notificată cu numărul C(2011) 3504]

(Numai textul în limba greacă este autentic)

(Text cu relevanță pentru SEE)

(2011/716/UE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), în special articolul 108 alineatul (2) primul paragraf,

având în vedere Acordul privind Spațiul Economic European, în special articolul 62 alineatul (1) litera (a),

după ce părțile interesate au fost invitate să își prezinte observațiile în conformitate cu dispozițiile menționate mai sus ⁽¹⁾ și ținând seama de aceste observații,

întrucât:

I. PROCEDURĂ

- (1) La 8 iulie 2009, consorțiul Loutraki SA-Club Hotel Loutraki SA („reclamantul” sau „Loutraki”) ⁽²⁾ a înaintat Comisiei o reclamație referitoare la legislația elenă care stabilește un sistem de taxe de intrare în cazinouri, susținând că sistemul respectiv oferă ajutor de stat unui număr de trei operatori, respectiv Regency Casino din Mont Parnès, cazinoul din Corfu și Regency Casino din Salonic ⁽³⁾. În mesajul transmis prin poșta electronică la 7 octombrie 2009, reclamantul arăta că nu are nicio obiecție față de divulgarea identității sale. La 14 octombrie 2009, a avut loc o întâlnire între personalul Comisiei și reprezentanții reclamantului. Prin scrisoarea din 26 octombrie 2009, reclamantul a furnizat detalii suplimentare în sprijinul reclamației depuse.
- (2) La 21 octombrie 2009, Comisia a transmis reclamația Greciei, cerându-i să clarifice problemele sesizate. Prin scrisoarea din 17 noiembrie 2009, Grecia a solicitat prelungirea timpului de răspuns, prelungire care a fost acordată de Comisie prin mesajul electronic din 18 noiembrie 2009. Grecia a prezentat răspunsul său Comisiei la 27 noiembrie 2009.
- (3) La 15 decembrie 2009, Comisia a transmis reclamantului răspunsul prezentat de Grecia. Reclamantul a comunicat observațiile sale pe marginea răspunsului Greciei la 29 decembrie 2009.

(4) La 25 februarie, 4 și 23 martie și, respectiv, 13 aprilie 2010, Comisia a solicitat Greciei informații suplimentare, solicitare căreia Grecia i-a dat curs la 10 martie și la 1 și 21 aprilie 2010.

(5) Prin decizia din 6 iulie 2010 („decizia de inițiere a procedurii”), Comisia a informat Grecia cu privire la inițierea procedurii oficiale de investigare prevăzute la articolul 108 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene în legătură cu o măsură pe care Grecia o pusese în aplicare, respectiv, perceperea unei taxe mai mici de intrare în anumite cazinouri. Decizia de inițiere a procedurii a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, iar părțile interesate au fost invitate să își prezinte observațiile ⁽⁴⁾.

(6) Prin scrisoarea din 9 august 2010, Grecia a solicitat o prelungire a termenului de răspuns, pe care Comisia a acordat-o prin scrisoarea din 18 august 2010. Comisia a primit observațiile Greciei pe marginea deciziei de inițiere a procedurii la data de 6 octombrie 2010. Autoritățile elene au prezentat, la 12 octombrie 2010, informații suplimentare referitoare la măsura contestată.

(7) După inițierea investigației, Comisiei a primit observații de la două părți interesate: reprezentanții cazinoului din Mont Parnès, unul dintre beneficiari în temeiul măsurii, prin scrisoarea din 4 august 2010, și reprezentanții cazinoului proprietate privată din Loutraki, prin scrisorile din 8 și, respectiv, 25 octombrie 2010.

(8) Prin scrisoarea din 29 octombrie 2010, Comisia a transmis aceste observații autorităților elene, pentru a le oferi posibilitatea de a răspunde. În scrisoarea din 6 decembrie 2010, autoritățile elene și-au prezentat propriile observații pe marginea celor transmise de părțile terțe, observații care, printre altele, urmăreau să clarifice anumite aspecte legate de aplicarea schemei în cauză și de interpretarea legislației elene relevante pentru analizarea cazului.

II. MĂSURA SUPUSĂ EVALUĂRII

II.1 Măsura

(9) Măsura care urmează a fi evaluată constă în discriminarea fiscală în favoarea anumitor cazinouri, pe care autoritățile

⁽¹⁾ JO C 235, 31.8.2010, p. 3.

⁽²⁾ Consortium Loutraki SA-Club Hotel Casino Loutraki SA (Κοινοπραξία Δ.Α.Ε.Τ.- Λουτρακί Α.Ε.-Κλαμπ Οτελ Λουτρακί Α.Ε.), Voukourestiou 11, Aktí Poseidonos 48, Loutraki, Atena 10671, Grecia.

⁽³⁾ Cazinoul din Rodos, căruia i s-a acordat o licență prin Decizia ministerială T/633 din 29 mai 1996, nu a fost menționat în reclamație, deoarece, în urma privatizării care a avut loc în aprilie 1999, acesta nu a mai beneficiat de măsura în cauză.

⁽⁴⁾ A se vedea nota de subsol 1.

elene au pus-o în practică prin aplicarea concomitentă a unui număr de dispoziții legale parțial obligatorii care:

- stabilesc o taxă uniformă de 80 % pe prețul biletelor de intrare; și
- stabilesc prețuri reglementate diferite pentru cazinourile proprietate de stat și cazinourile proprietate privată, respectiv de 6 EUR pentru cele de stat și de 15 EUR pentru cele particulare,

creând, astfel, un dezavantaj competitiv pentru cazinourile proprietate privată ⁽⁵⁾.

- (10) Măsura este favorabilă cazinourilor proprietate de stat și unui singur cazinou proprietate privată, cel din Salonic, căruia, prin derogare, i s-a acordat același tratament ca și cazinourilor proprietate de stat, astfel cum se explică mai detaliat în continuare.

II.2 Beneficiarii

- (11) Beneficiarii măsurii în curs de analizare sunt următoarele cazinouri grecești: Mont Parnès ⁽⁶⁾, cel din Salonic ⁽⁷⁾, cel din Corfu ⁽⁸⁾ și cel din Rodos ⁽⁹⁾.
- (12) La momentul adoptării deciziei de inițiere a procedurii, prețul de intrare mai mic, de 6 EUR, conform reglementării, se aplica doar unui număr de trei cazinouri grecești: cazinoul din Mont Parnès, care era privatizat în proporție de 49 %, restul de 51 % din acțiuni rămânând sub controlul statului; cazinoul din Salonic, care era proprietate privată, dar era considerat drept un cazinou proprietate de stat, și cazinoul din Corfu, care era un cazinou proprietate de stat. Cazinourile din Rodos și Corfu nu au mai beneficiat de măsură începând din aprilie 1999 ⁽¹⁰⁾ și, respectiv, din august 2010 ⁽¹¹⁾,

⁽⁵⁾ În special, Legea nr. 2206/1994; Decizia ministerială (YA) 1128269/1226/0015/POL.1292 din 16 noiembrie 1995 (referință de publicare FEK 982/B/1995); Legea nr. 3139 din 30 aprilie 2003; deciziile Secretarului general al EOT (organismul de supraveghere a cazinourilor proprietate de stat) emise în conformitate cu Legea nr. 1624/1951 și Decretul nr. 4109/1960, respectiv, decizia nr. 535633 a EOT din 21 noiembrie 1991, decizia nr. 508049 a EOT din 24 martie 1992 și decizia nr. 532691 a EOT din 24 noiembrie 1997 și licențele acordate cazinourilor în temeiul legislației naționale, care confirmă prețurile biletelor de intrare și obligativitatea achitării unei cote de 80 % din acestea de către fiecare cazinou, după caz.

⁽⁶⁾ Elliniko Kazino Parnithas SA, Agiou Konstantinou 49, 15124 Marousi Attikis, Grecia.

⁽⁷⁾ Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki SA, Agiou Konstantinou 49, 15124 Marousi Attikis, Grecia, și 130 km odou Thessalonikis-Polygyrou, 55103 Thessaloniki, Grecia.

⁽⁸⁾ Elliniko Kazino Kerkyras SA, Etaireia touristikis anaptyxis, Voulis 7, 10562 Atena, Grecia.

⁽⁹⁾ Casino Rodos Grande Albergo Delle Rose Boutique Hotel, 4 odos Georgiou Papanikolaou, Rodos, 85100 Grecia.

⁽¹⁰⁾ Cazinoul din Rodos, căruia i s-a acordat o licență prin Decizia ministerială T/633 din 29 mai 1996, nu a fost menționat în reclamația primită de Comisie, deoarece, începând din momentul privatizării, în aprilie 1999, acesta a aplicat prețul de intrare de 15 EUR.

⁽¹¹⁾ Pe parcursul investigației oficiale, Comisia a fost informată despre privatizarea cazinoului din Corfu la 30 august 2010, când, în urma unei cereri de oferte internaționale, întregul capital social al Elliniko Kazino Kerkyras SA a fost vândut societății V&T Corfu Ependyseis Kazino SA. După privatizare, prețul de intrare a fost aliniat la taxa de 15 EUR practică în general, în baza Deciziei ministeriale nr. 9206 care definește condițiile licenței de funcționare a cazinoului din Corfu [articolul 4 alineatul (4) punctul 1 litera (d) subpunctul (iii)] (FEK B'1178/5.8.2010).

deoarece, atunci când au fost privatizate în totalitate, au încetat să mai perceapă prețul mai mic de intrare.

II.3 Dispozițiile relevante ale legislației elene

- (13) Înainte de liberalizarea pieței în 1994, în Grecia funcționau doar trei cazinouri, respectiv, în Mont Parnès, Corfu și Rodos. La acea dată, cazinourile erau întreprinderi de stat și erau exploatare de Oficiul de Turism al Greciei (EOT) ⁽¹²⁾ în regim de cluburi aflate în proprietatea statului. Taxa de intrare în aceste cazinouri a fost stabilită prin decizia Secretarului General al EOT, după cum urmează ⁽¹³⁾:

— pentru cazinoul din Mont Parnès: în 1991, EOT a stabilit taxa de intrare la 2 000 GRD [aproximativ 6 EUR ⁽¹⁴⁾];

— pentru cazinoul din Corfu: în 1992, EOT a stabilit taxa de intrare la 1 500 GRD, iar în 1997 a majorat-o până la 2 000 GRD;

— pentru cazinoul din Rodos: în 1992, EOT a stabilit taxa de intrare la 1 500 GRD.

- (14) Piața s-a liberalizat în 1994, în temeiul Legii nr. 2206/1994, când cazinourilor proprietate de stat existente li s-au alăturat șase cazinouri proprietate privată nou înființate ⁽¹⁵⁾. Legea din 1994 stipula acordarea unui număr total de 14 licențe, pentru cele trei cazinouri de stat existente din Rodos, Mont Parnès și Corfu și cele 11 cazinouri particulare care urmau să fie înființate ⁽¹⁶⁾. Însă dintre cele 11 cazinouri noi proprietate privată prevăzute a fi înființate, doar șase au obținut licență și au început să funcționeze, respectiv, cazinourile din Halkidiki, Loutraki, Salonic, Rio (Achaia), Xanthi (Tracia) și Syros (în 1995 și 1996); restul de cinci licențe au fost anulate.

- (15) Articolul 2 alineatul (10) din Legea nr. 2206/1994 prevedea că taxa de intrare la cazinourile din

⁽¹²⁾ Acestea funcționau ca întreprinderi ale EOT, în temeiul Legii nr. 1624/1951, al Decretului nr. 4109/1960 și al Legii nr. 2160/1993. EOT a fost ulterior înlocuit ca operator al cazinourilor din Corfu și Mont Parnès de către Elliniki (Compania elenă de dezvoltare a turismului, ETA), aflată în totalitate în proprietatea statului grec, în temeiul Legii nr. 2636/1998 și al Legii nr. 2837/2000. ETA a exploatat cele două cazinouri până în momentul în care acestea au obținut licențele în temeiul Legii nr. 3139/2003. Cazinoul din Rodos a fost exploatat de EOT până când acesta a obținut o licență în 1996.

⁽¹³⁾ Deciziile Secretarului general al EOT au fost emise în conformitate cu prevederile Legii nr. 1624/1951 și ale Decretului nr. 4109/1960, acestea fiind următoarele: decizia nr. 535633 a EOT din 21 noiembrie 1991, care stabilea prețul de intrare în cazinoul Mont Parnès la 2 000 GRD; Decizia nr. 508049 a EOT din 24 martie 1992, care stabilea prețul de intrare în cazinourile din Corfu și Rodos la 1 500 GRD și Decizia nr. 532691 a EOT din 24 noiembrie 1997, care ajusta prețul de intrare în cazinoul din Corfu la 2 000 GRD.

⁽¹⁴⁾ Prețul de intrare reglementat pentru cazinourile proprietate de stat a devenit 6 EUR când Grecia a adoptat moneda euro în 2002.

⁽¹⁵⁾ Legea nr. 2206/1994 privind înființarea, organizarea, funcționarea și supravegherea cazinourilor (FEK A'62/1994).

⁽¹⁶⁾ Licențele pentru cazinouri urmau să fie acordate prin decizie a Ministrului turismului, în urma unei cereri de oferte internaționale organizate de o comisie alcătuită din șapte membri [articolul 1 alineatul (7) din Legea din 1994, intitulat „Acordarea licențelor pentru cazinouri”].

anumite zone va fi stabilită prin decizie ministerială; aceeași decizie va determina și procentul din preț care va constitui venit la bugetul statului grec. La 16 noiembrie 1995, o decizie a Ministrului de finanțe⁽¹⁷⁾ stabilea că, începând cu data de 15 decembrie 1995, toți operatorii cazinourilor reglementate prin Legea nr. 2206/1994 trebuie să perceapă o taxă de intrare⁽¹⁸⁾ de 5 000 GRD⁽¹⁹⁾ [aproximativ 15 EUR⁽²⁰⁾]. Potrivit acestei decizii, operatorii cazinourilor sunt obligați să plătească 80 % din valoarea nominală a fiecărui bilet ca impozit la bugetul statului, restul de 20 %, inclusiv TVA-ul corespunzător, constituind venit pentru cazinou⁽²¹⁾. Decizia prevede posibilitatea oferirii de către cazinouri a intrării gratuite⁽²²⁾. Indiferent de suma percepută efectiv consumatorilor, cazinourile trebuie să verse la buget 80 % din prețul reglementat⁽²³⁾. Decizia obligă cazinourile să verse aceste impozite lunar⁽²⁴⁾. De asemenea, aceasta prevede reduceri specificate ale prețului biletelor, valabile pe o perioadă de 15 sau 30 de zile⁽²⁵⁾.

- (16) Toate cazinourile noi proprietate privată, înființate după 1995 în temeiul Legii nr. 2206/1994, au aplicat decizia ministerială din 1995 și au perceput taxa de 15 EUR la intrare – ca regulă generală, astfel cum s-a explicat la

considerentul precedent – excepție făcând doar cazinoul din Salonic, după cum se explică mai detaliat în continuare.

- (17) Cu toate acestea, cazinourile din Mont Parnès, Corfu și Rodos, aflate în proprietatea statului, au continuat să funcționeze în regim de cluburi ale EOT⁽²⁶⁾ și nu au aplicat legislația din 1994 și 1995 până la acordarea licențelor prevăzute de Legea nr. 2206/1994.
- (18) Din observațiile și explicațiile normelor naționale prezentate de autoritățile elene, Comisia înțelege că, în practică, sistemul a funcționat după cum se descrie în continuare.
- (19) Autoritățile elene au explicat că funcționarea cazinourilor din Grecia este, în general, reglementată de Legea nr. 2206/1994. Dispozițiile speciale aplicabile cazinourilor de stat existente anterior adoptării Legii nr. 2206/1994 sunt considerate derogări de la aplicarea dispozițiilor generale ale legii (și ale deciziei ministeriale de punere în aplicare din 1995), în așteptarea privatizării acestor cazinouri și a emiterii licențelor prevăzute de lege.

⁽¹⁷⁾ Decizia ministerială nr. 1128269/1226/0015/POL.1292 din 16 noiembrie 1995 (FEK 982/B/1995).

⁽¹⁸⁾ Considerentul 1 din decizia ministerială din 1995: „Operatorii de cazinouri (Legea nr. 2206/1994) sunt obligați ca, începând cu data de 15 decembrie 1995, să emită un bilet de intrare pentru fiecare persoană, în conformitate cu dispozițiile specifice de la considerentele următoare.”

⁽¹⁹⁾ Considerentul 5 din decizia ministerială din 1995: „Prețul uniform al unui bilet pentru intrarea în sala jocurilor de noroc tip slot-machine (electronice) și în sala meselor de joc se ridică la 5 000 GRD.”

⁽²⁰⁾ Prețul standard reglementat a devenit 15 EUR când Grecia a adoptat moneda euro în 2002.

⁽²¹⁾ Considerentul 7 punctul 1 din decizia ministerială din 1995: „Din valoarea totală a biletului, un procent de 20 % se va reține de către cazinou ca taxă pentru emiterea biletului și pentru acoperirea cheltuielilor, inclusiv TVA-ul datorat; restul constituie impozit către stat.”

⁽²²⁾ Considerentul 6 din decizia ministerială din 1995: „În cazul în care, din motive de promovare sau obligații sociale, cazinoul nu percepe tariful biletului de intrare unei persoane, cazinoul va emite un bilet pe care este scris cuvântul «gratuit», dintr-o serie specială sau un totalizator special din casa de marcat certificată de autoritățile fiscale.”

⁽²³⁾ Considerentul 7 punctul 2 din decizia ministerială din 1995: „Pentru biletele gratuite, impozitul către stat va fi plătit pe baza prețului biletelor din ziua respectivă, stabilit la considerentul 5 din prezenta decizie.”

⁽²⁴⁾ Considerentul 10 punctul 1 din decizia ministerială din 1995: „Impozitele către stat vor fi depuse la biroul de administrație fiscală corespunzător până la data de 10 a fiecărei luni, împreună cu o declarație privind taxele încasate în luna precedentă.”

⁽²⁵⁾ Considerentul 8 punctul 1 din decizia ministerială din 1995: „Sub rezerva dispozițiilor de la considerentele 2-7, mutatis mutandis, se permite [operatorilor de cazinouri] emiterea de bilete pe termen lung, valabile pe o perioadă de 15 sau 30 de zile consecutive sau timp de o lună calendaristică, după caz. Se poate acorda o reducere la valoarea acestor bilete pe termen lung, astfel:

(a) pentru biletele cu termen de valabilitate de 15 zile, 40 % din valoarea totală a 15 bilete de o zi; în cazul în care aceste bilete se emit pentru două săptămâni calendaristice, ultimele două săptămâni ale lunii acoperă perioada începând din a șaisprezecea zi și sfârșind cu ultima zi a lunii;

(b) pentru biletele cu termen de valabilitate de 30 de zile sau o lună, 50 % din valoarea totală a 30 de bilete de o zi.”

- (20) Prin urmare, până la data la care au obținut licența în temeiul Legii nr. 2206/1994, s-a considerat că decizia ministerială din 1995 nu este aplicabilă cazinourilor de stat, nici din punct de vedere al prețului de intrare standard de 15 EUR și nici din cel al obligației de a ceda statului 80 % din acesta. Cazinourile proprietate de stat au început să plătească această cotă de 80 % numai după obținerea licențelor prevăzute de Legea nr. 2206/1994 (a se vedea considerentele 23 și următoarele de mai jos). Chiar și atunci însă, întrucât s-a considerat că deciziile preexistente ale EOT de stabilire a prețului de intrare la 6 EUR constituie o derogare specifică (o *lex specialis* preexistentă) care nu fusese modificată de dispozițiile generale ale Legii nr. 2206/1994 și ale deciziei ministeriale din 1995, prețul de intrare la cazinourile proprietate de stat a rămas, în mod excepțional, la 6 EUR și cazinourile respective au vărsat la bugetul de stat 80 % din această valoare. Deciziile EOT au fost considerate neaplicabile abia după privatizare, când cazinourile nu au mai fost în totalitate deținute de stat. Numai din acel moment aceste cazinouri au început să perceapă prețul de intrare standard de 15 EUR și au devenit pasibile de plată unei cote 80 % din 15 EUR ca impozit la bugetul de stat.

- (21) Cu toate că, în aparență, aceasta ar fi trebuit să fie regula, a existat o excepție la privatizarea parțială a cazinoului din Mont Parnès, confirmată prin Legea nr. 3139/2003 (care, de asemenea, prevedea privatizarea cazinoului din

⁽²⁶⁾ Conform prevederilor Legii nr. 2160/1993, cazinourile din Rodos, Mont Parnès și Corfu continuau, în 1993, să funcționeze în regim de cluburi administrate de EOT, în temeiul legislației care reglementează EOT, respectiv, Legea nr. 1624/1951, Decretul nr. 4109/1960 și Legea nr. 2160/1993, până la momentul acordării licențelor de către Comisia pentru cazinouri.

Corfu la o dată ulterioară): această lege prevedea în mod expres ca taxa de intrare la cazinoul din Mont Parnès să rămână la 6 EUR.

- (22) În 2000, EOT a fost înlocuită ca operator al cazinourilor din Corfu și Mont Parnès cu societatea Elliniki Etaireia Touristikis Anaptyxis (compania elenă de dezvoltare a turismului, „ETA”), deținută în întregime de statul grec, iar de la sfârșitul anului 2000 până în 2003, când cazinourile acesteia au primit licență în temeiul Legii nr. 2206/1994, ETA a început, mai întâi voluntar și apoi în conformitate cu articolul 24 din Legea nr. 2919/2001, să se adapteze treptat la cerințele privind cazinourile prevăzute de Legea nr. 2206/1994, pentru a pregăti două cluburi aflate anterior în proprietatea statului în vederea autorizării și privatizării complete⁽²⁷⁾. Pe parcursul acestei perioade de tranziție, ETA a vărsat la bugetul de stat 80 % din prețul de 6 EUR al biletelor de intrare la cazinourile din Mont Parnès și Corfu.
- (23) În 2003, cazinoul din Mont Parnès, aflat în proprietatea statului, a fost transformat în societate cu răspundere limitată, 49 % din capitalul acesteia fiind vândut către sectorul privat⁽²⁸⁾. Licența pentru cazinoul din Mont Parnès, prevăzută de Legea nr. 2206/1994, a fost în cele din urmă acordată în 2003 în temeiul Legii nr. 3139/2003 [articolul 1 alineatul (1)]. Aceeași lege menținea taxa de intrare la cazinoul din Mont Parnès la valoarea de 6 EUR [articolul 1 alineatul (1) punctul (vii)].
- (24) Pentru cazinoul din Corfu, licența prevăzută de Legea nr. 2206/1994 a fost acordată inițial societății ETA în 2003 în temeiul Legii nr. 3139/2003 [articolul 1 alineatul (3)], astfel încât ETA l-a putut include într-o privatizare ulterioară. Aceeași dispoziție prevedea că taxa de intrare la cazinoul din Corfu va fi stabilită printr-o nouă decizie ministerială, sugerând astfel că decizia ministerială din 1995 nu era aplicabilă. Potrivit informațiilor deținute de Comisie, nu a mai fost emisă nicio altă decizie ministerială, iar cazinoul din Corfu a continuat să perceapă 6 EUR până la momentul privatizării sale, în august 2010, când a început să aplice taxa de 15 EUR⁽²⁹⁾.
- (25) În ceea ce privește cazinoul din Rodos, licența prevăzută de Legea nr. 2206/1994 a fost emisă în 1996 prin

Decizia ministerială T/633 din 29 mai 1996. Cu toate acestea, cazinoul a continuat să perceapă taxa de intrare redusă și a trecut la cea de 15 EUR abia după privatizarea sa, în aprilie 1999: până la privatizare a funcționat sub controlul EOT și, în consecință, a aplicat decizia din 1992 a EOT care stabilea prețul de intrare la cazinoul din Rodos la valoarea de 1 500 GRD⁽³⁰⁾.

- (26) Cazinoul din Salonic, proprietate privată, a fost înființat și autorizat în temeiul Legii nr. 2206/1994 în 1995⁽³¹⁾. Acesta a practicat întotdeauna taxa de intrare redusă de 6 EUR, aplicată de cazinourile aflate în proprietatea statului (din Mont Parnès și Corfu), în baza Decretului legislativ nr. 2687/1953⁽³²⁾, care prevede că întreprinderile constituite cu investiții străine se bucură de un tratament cel puțin la fel de favorabil ca cel aplicabil altor întreprinderi similare din țară⁽³³⁾. Atunci când, la un moment dat, s-a ridicat această problemă, administratorul cazinoului (respectiv, Hyatt Regency) a solicitat ca taxa de intrare la cazinoul din Salonic să fie fixată la același nivel cu cea practică de cazinoul din Mont Parnès, și anume la 6 EUR. În urma obținerii unui aviz din partea Consiliului Juridic de Stat (avizul nr. 631/1997), această cerere a fost aprobată. Întrucât cazinoul din Salonic a obținut licența în 1995, acesta a intrat sub incidența obligației de a remite către stat 80 % din valoarea nominală a biletelor de intrare⁽³⁴⁾.

III. MOTIVELE INIȚIERII PROCEDURII DE INVESTIGARE

- (27) Comisia a inițiat o procedură oficială de investigare în temeiul articolului 108 alineatul (2) din TFUE întrucât avea dubii serioase cu privire la posibila existență a unui tratament fiscal discriminatoriu al mai multor cazinouri din Grecia, identificate în mod expres, care se bucurau de un regim fiscal mai avantajos decât alte cazinouri din țară.
- (28) Comisia a considerat că măsura contestată se abate de la normele legale generale de stabilire a nivelului normal al taxelor de intrare în cazinouri, întărind, astfel, poziția competitivă a beneficiarilor.
- (29) Măsura contestată părea să constituie o pierdere de venituri publice pentru statul grec, conferind un avantaj cazinourilor cu un preț de intrare mai redus. În fața argumentului prezentat de autoritățile elene, potrivit căruia beneficiarul direct al unei taxe de intrare mai mici este clientul, Comisia a răspuns că o subvenție pentru consumatori poate constitui ajutor de stat pentru o întreprindere, dacă aceasta este acordată cu condiția utilizării unui anumit bun sau serviciu furnizat de respectiva întreprindere⁽³⁵⁾.

⁽²⁷⁾ În ceea ce privește cazinoul din Mont Parnès, ETA a fost succedată de Elliniko Kazino Parnithas SA, o filială a ETA, înființată în 2001.

⁽²⁸⁾ Cazinoul din Mont Parnès a fost parțial privatizat la 10 mai 2003, prin vânzarea a 49 % din acțiunile la societatea Elliniko Kazino Parnithas SA, în urma unei cereri de oferte internaționale, în favoarea societății Athens Resort Casino Anonymi Etaireia Symmetochon SA, care fusese înființată de către ofertantul câștigător, consorțiul Hyatt Regency – Elliniki Technodomiki. Societatea Elliniko Kazino Parnithas fusese înființată în 2001 ca filială a ETA. ETA a fost constituită în 1998, iar în 2000 a devenit succesoarea EOT la conducerea cazinourilor din Mont Parnès și Corfu (a se vedea, de asemenea, nota de subsol 12).

⁽²⁹⁾ Potrivit informațiilor primite de la autoritățile elene în cursul procedurii oficiale de investigare, cazinoul din Corfu a fost privatizat la 30 august 2010, prin vânzarea întregului capital social al societății Elliniki Kazino Kerkyras SA, în urma unei cereri de oferte internaționale, către V&T Corfu Ependyseis Casino SA, societate înființată de ofertantul câștigător, consorțiul Vivere Entertainment Emporiki & Symmetochon SA-Theros International Gaming Inc. Societatea Elliniki Kazino Kerkyras SA fusese înființată în 2001 ca filială a ETA.

⁽³⁰⁾ A se vedea nota de subsol 13.

⁽³¹⁾ Referință de publicare FEK 904, 6.12.1994.

⁽³²⁾ Decretul legislativ nr. 2687/1953 privind investițiile și protejarea finanțărilor străine.

⁽³³⁾ Cazinoul din Salonic a intrat sub incidența Decretului legislativ nr. 2687/1953 prin Decretul prezidențial (DP) nr. 290/1995, care prevedea că acest cazinou va primi același tratament ca și cazinourile din Mont Parnès și Corfu.

⁽³⁴⁾ Considerentele 16-18 din decizia de inițiere a procedurii.

⁽³⁵⁾ Considerentele 19-23 din decizia de inițiere a procedurii.

(30) De asemenea, Comisia a constatat că nivelul de taxare nu pare a fi stabilit în conformitate cu situația concretă a fiecărui cazinou în parte⁽³⁶⁾; concluzia provizorie a Comisiei a fost că măsura este selectivă.⁽³⁷⁾

(31) Comisia a considerat că măsura contestată poate denatura concurența între cazinourile din Grecia și pe piața achizițiilor de întreprinderi din Europa. Comisia a afirmat că respectă pe deplin dreptul statelor membre de a reglementa jocurile de noroc pe teritoriul lor, în conformitate cu legislația UE, însă nu acceptă argumentul că măsura în cauză nu poate denatura concurența și nu afectează schimburile comerciale dintre statele membre. Operatorii din acest sector sunt adesea grupuri hoteliere internaționale, a căror decizie de a investi ar putea fi influențată de măsura respectivă, iar cazinourile ar putea acționa ca o atracție pentru turiști de a vizita Grecia. Prin urmare, Comisia a concluzionat că măsura poate denatura concurența și afecta schimburile comerciale dintre statele membre⁽³⁸⁾.

(32) În mod provizoriu, Comisia a considerat că măsura constituie ajutor ilegal, întrucât a fost pusă în aplicare de autoritățile elene fără aprobarea prealabilă a Comisiei, și că ar putea fi necesar ca ajutorul să fie recuperat în temeiul articolului 15 din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE („regulamentul de procedură”) ⁽³⁹⁾.

(33) Comisia nu a identificat niciun motiv pentru a putea considera măsura contestată ca fiind compatibilă cu piața internă; măsura părea să constituie un ajutor de funcționare nejustificat pentru cazinourile care beneficiau de aceasta⁽⁴⁰⁾.

(34) Comisia a observat că, în cazul în care temerile sale că măsura conține ajutor de stat incompatibil se adevăresc, va fi obligată să dispună, în temeiul articolului 14 alineatul (1) din regulamentul de procedură, ca Grecia să recupereze ajutorul de la beneficiari, cu excepția cazului în care acest lucru contravine unui principiu de drept general⁽⁴¹⁾.

IV. OBSERVAȚIILE PRIMITE DE LA AUTORITĂȚILE ELENE ȘI DE LA PĂRȚILE INTERESATE

(35) În cursul procedurii oficiale de investigare, Comisia a primit observații de la Grecia, de la reprezentantul societății Elliniko Kazino Parnithas SA („Mont Parnès”) și de la reprezentanții cazinoului proprietate privată din Loutraki („Loutraki”).

⁽³⁶⁾ Considerentele 26-28 și 37 din decizia de inițiere a procedurii.

⁽³⁷⁾ Considerentele 24-29 din decizia de inițiere a procedurii.

⁽³⁸⁾ Considerentele 30-32 din decizia de inițiere a procedurii.

⁽³⁹⁾ Considerentele 34-35 din decizia de inițiere a procedurii. JO L 83, 27.3.1999, p. 1.

⁽⁴⁰⁾ Considerentele 36-38 din decizia de inițiere a procedurii.

⁽⁴¹⁾ Considerentele 39-40 din decizia de inițiere a procedurii.

IV.1. Observațiile Greciei și cele din partea cazinoului Mont Parnès

(36) Observațiile prezentate de reprezentantul cazinoului beneficiar din Mont Parnès și cele primite de la autoritățile elene sunt, în esență, identice și vor fi sintetizate împreună în secțiunea de față.

IV.1.1 Existența ajutorului

(37) Atât autoritățile elene, cât și Mont Parnès neagă existența unui ajutor de stat, susținând că statul nu renunță la niciun venit sau, într-un astfel de caz, cazinourile nu obțin niciun avantaj.

(38) Autoritățile elene argumentează că diferența de preț constituie un simplu aspect de reglementare a prețurilor, deoarece impozitul încasat reprezintă o proporție uniformă din prețul respectiv al biletelor de intrare emise.

(39) Potrivit autorităților elene, obiectivul urmărit prin fixarea unei taxe de intrare și obligarea la o plată către stat nu este colectarea de venituri la bugetul statului, ci descurajarea persoanelor cu venituri reduse de a practica jocurile de noroc. Faptul că taxa de intrare produce și venituri la bugetul de stat nu schimbă caracterul acesteia de măsură de control. În consecință, autoritățile elene sunt de părere că cerința emiterii unui bilet de intrare, cu un anumit preț specificat, pentru clienții care intră în sălile de joc ale cazinourilor reprezintă o măsură de control administrativă care impune o taxă, dar care nu are caracter de impozit și nu poate fi considerată drept sarcină fiscală, astfel cum se arată în hotărârea nr. 4027/1998 a Consiliului de Stat, curtea administrativă supremă din Grecia⁽⁴²⁾.

(40) În ceea ce privește diferențele de preț dintre diversele cazinouri, Grecia susține că circumstanțele economice și sociale ale acestora sunt diferite și nu sunt comparabile. Autoritățile elene pretind că diferența dintre taxe este justificată de motive de politică publică: ele susțin, în special, că situația diferitelor cazinouri justifică și corespunde întru totul practicii de fixare a unui preț de intrare diferit pentru cazinourile situate în apropierea marilor centre urbane și pentru cele din zona rurală, locuită în principal de populații sătești care – în majoritate – dispun de venituri mai mici și de un nivel de educație mai redus și care au mai mare nevoie de a fi descurajate să joace jocuri de noroc decât locuitorii zonelor urbane.

⁽⁴²⁾ Potrivit Consiliului de Stat, acest lucru se datorează faptului că: (a) legislația, în conformitate cu obiectivele legii, prevede vânzarea de bilete numai celor care intră în sălile de joc și nu utilizatorilor altor servicii furnizate în incinta localului (hotel, restaurant etc.); (b) prețului biletelor de intrare nu este inclus în veniturile la bugetul de stat menționate la articolul 2 alineatul (6) din Legea nr. 2206/1994; și (c) legislația a oferit opțiunea fie a stabilirii unui regim uniform pentru toate cazinourile care intră sub incidența Legii nr. 2206/1994, fie a creării de regimuri individuale dacă se consideră că există motive întemeiate în acest sens.

- (41) Reclamantul, Loutraki, a constatat că, după privatizarea cazinoului din Corfu în 2010, taxa de intrare a crescut de la 6 EUR la 15 EUR, ceea ce, în opinia reclamantului, mai degrabă contrazice argumentele legate de politica publică; în replică, autoritățile elene arată că, având în vedere poziția geografică îndepărtată a insulei Corfu, cazinoul de aici nu intră în competiție cu niciun alt cazinou din Grecia, astfel încât concurența nu poate fi denaturată. De asemenea, autoritățile elene susțin că este imperios necesar ca prețul de intrare să fie disuasiv pentru a proteja locuitorii din Corfu, deoarece modificarea condițiilor de funcționare ale cazinoului ca urmare a privatizării va conduce, în mod inevitabil, la o creștere dramatică a numărului de ore de funcționare, a nivelului general de activitate și a atractivității acestuia.
- (42) Dacă există un avantaj conferit cazinourilor care practică prețuri reduse, pentru că acestea atrag mai mulți clienți, autoritățile elene și Mont Parnès nu sunt de acord cu faptul că trebuie, în mod necesar, să existe și o pierdere de venituri la bugetul public. De asemenea, nu este sigur că, în cazul în care taxa de intrare ar fi mai mare, acești preținși beneficiari ar genera mai multe venituri la bugetul de stat, astfel încât pierderea de venit invocată este ipotetică. Autoritățile elene și Mont Parnès susțin că avantajul taxei de intrare mai reduse revine clientului și că partea din preț reținută de cazinou este mai mare în cazinourile care percep 15 EUR pentru un bilet de intrare, ceea ce constituie un avantaj pentru cazinourile care practică prețuri mai mari.
- (43) Autoritățile elene și Mont Parnès susțin că nu există niciun efect asupra concurenței sau a comerțului, deoarece fiecare cazinou deservește o piață locală. Ele contestă posibilitatea concurenței cu alte forme de jocuri de noroc, care este invocată în decizia de inițiere a procedurii, și subliniază că jocurile de noroc pe internet sunt în prezent ilegale în Grecia.
- (44) Potrivit celor susținute de autoritățile elene și Mont Parnès, chiar dacă s-ar accepta faptul că taxa de intrare redusă de 6 EUR ar fi putut influența sau ar putea încă influența o decizie a unei societăți străine de a investi într-un cazinou din Grecia, societatea străină respectivă ar putea în orice moment să invoce Decretul legislativ nr. 2687/1953, așa cum a procedat Hyatt Regency Xenodocheiaki kai Touristiki (Thessaloniki) SA în situația cazinoului din Salonic.
- (45) Reclamantul susține că beneficiarii pot oferi intrare liberă, în timp ce taxa de 80 % trebuie totuși achitată, ceea ce, în opinia acestuia, ilustrează foarte clar faptul că măsura constituie ajutor de stat; în replică, autoritățile elene arată că această practică este excepțională, deoarece cazinourile utilizează această posibilitate în scopul de a oferi intrare gratuită în principal VIP-urilor sau clienților celebri, și că acest lucru contravine legislației fiscale (Legea nr. 2238/1994), întrucât plata a 80 % din prețul biletului la bugetul de stat, din resursele proprii ale întreprinderii, nu este recunoscută drept cheltuială de producție și nu poate fi dedusă din veniturile societății, astfel încât o societate care se angajează într-o asemenea practică suportă o sarcină fiscală substanțială.
- (46) De asemenea, autoritățile elene și Mont Parnès atrag atenția Comisiei asupra altor diferențe dintre cazinouri în baza mai multor măsuri fiscale și de reglementare. Ele susțin că aceste diferențe favorizează reclamantul, Loutraki, contrabalansând avantajele pe care beneficiarii le au datorită taxei de intrare mai reduse. În special, fiecare cazinou plătește statului o cotă din profitul brut anual, însă Loutraki plătește, potrivit legii, o cotă mai mică decât alte întreprinderi. Comisia dorește să sublinieze, înainte de toate, că, în cazul în care celelalte măsuri menționate de autoritățile elene și Mont Parnès există cu adevărat, acestea pot constitui o măsură de ajutor separată în favoarea Loutraki, sub rezerva întrunirii tuturor condițiilor legislației UE aplicabile privind ajutoarele de stat. În orice caz, însă, acestea sunt separate de măsura în curs de evaluare și se situează în afara domeniului de aplicare al prezentei decizii.
- (47) În final, Grecia a arătat că analizează posibilitatea unei modificări a politicii sale de prețuri pentru cazinouri, pentru a elimina discriminarea dintre acestea. Totuși, deocamdată Grecia nu a informat Comisia că o astfel de modificare ar fi în curs de aplicare.
- (48) Autoritățile elene și Mont Parnès nu au prezentat nicio observație privind compatibilitatea și legalitatea ajutorului.
- IV.1.2. *Cuantificarea și recuperarea ajutorului*
- (49) În subsidiar, după cum susțin autoritățile elene și Mont Parnès, chiar dacă s-ar constata că măsura în curs de evaluare constituie ajutor de stat ilegal și incompatibil, recuperarea ajutorului ar încălca două principii.
- Ar contraveni principiului așteptărilor rezonabile ale cetățeanului. Problema prețului de intrare în cazinouri și mai ales gradul în care prețul de intrare ar trebui să constituie o sarcină financiară pentru cazinouri au fost aduse în atenția Consiliului de Stat în urmă cu aproximativ 15 ani ⁽⁴³⁾. Consiliul de Stat a hotărât, în temeiul legislației naționale, că prețul de intrare nu are caracterul unui impozit, ceea ce indică, în mod indirect, că acesta nu reprezintă o sarcină economică impusă cazinourilor. Prin urmare, cazinourile beneficiare puteau acționa în mod rezonabil pe baza presupunerii că nu se pune problema apariției ajutorului de stat prin diferențierea acestor prețuri, care, în baza legislației naționale, nu erau considerate o sarcină economică.
 - Ar contraveni principiului potrivit căruia un drept nu trebuie exercitat în mod abuziv. Autoritățile elene și Mont Parnès susțin că, întrucât Loutraki a depus o

⁽⁴³⁾ Consiliul de Stat, Hotărârea nr. 4027/1998. A se vedea, de asemenea, nota de subsol 39.

reclamație la Comisie abia după cincisprezece ani de la adoptarea măsurii în cauză (în 1995), reclamantul abuzează de dreptul de a recurge la Comisie pentru a urmări să își apere interesele și drepturile în temeiul normelor privind ajutorul de stat conținute în TFUE.

- (50) În ceea ce privește calcularea sumei de recuperat, autoritățile elene și Mont Parnès contestă metoda de calcul propusă de Loutraki, care sugerează ca diferența de taxă per client percepută de cazinourile care practică prețuri mari și cele care practică prețuri mai mici să fie înmulțită cu numărul de clienți care intră în cazinourile beneficiare. În opinia autorităților elene și a Mont Parnès, această metodă de calcul este defectuoasă și arbitrară, deoarece nu este sigur că, dacă ar aplica un tarif mai mare pentru biletele de intrare, pretinsele cazinouri beneficiare din Mont Parnès, Salonic și Corfu⁽⁴⁴⁾ ar avea aceeași clientelă.

IV.2. Observațiile primite de la Loutraki

- (51) Loutraki argumentează că măsurile prevăzute în legislația națională constituie o discriminare fiscală în favoarea anumitor cazinouri, în măsura în care impozitul uniform de 80 % care trebuie vărsat statului pentru intrarea în cazinouri se aplică unor baze fiscale diferite, respectiv, cele două prețuri de intrare diferite fixate de stat. Prețul de intrare în cazinourile beneficiare este semnificativ mai redus decât prețul de intrare în celelalte cazinouri (6 EUR în loc de 15 EUR), ceea ce reprezintă o pierdere de venituri la bugetul statului și, dată fiind denaturarea concurenței pe care o determină, acesta constituie ajutor de stat.
- (52) De asemenea, Loutraki susține că măsura nu este justificată în mod obiectiv, deoarece impunerea unui preț de intrare mai mic cazinourilor beneficiare contrazice, în realitate, obiectivul social, precum și justificarea și caracteristicile fixării unui preț de intrare în cazinouri, la care se referă Hotărârea nr. 4027/1998 a Consiliului de Stat. Loutraki este de părere că nu se poate susține în mod rezonabil că prin perceperea unor prețuri diferite pentru biletele de intrare se poate asigura controlul administrativ și protecția socială – la cazinoul din Mont Parnès, situat la doar 20 km de centrul orașului Atena, intrarea costă 6 EUR, în timp ce la cazinoul din Loutraki, situat la aproximativ 85 km de centrul orașului Atena, intrarea costă 15 EUR; la cazinoul din Salonic, aflat la doar 8 km de centrul orașului Salonic, intrarea costă 6 EUR, în timp ce la cazinoul din Halkidiki, aflat la circa 120 km de centrul orașului Salonic, intrarea costă 15 EUR.
- (53) Loutraki observă că Grecia susținuse anterior că prețul de intrare redus de 6 EUR este justificat de situația specială a fiecărui cazinou beneficiar, legată în principal de locația

geografică (care determină anumite particularități economice, sociale, demografice și altele specifice), dar că, atunci când cazinoul din Corfu a fost privatizat în august 2010, acesta a început să perceapă 15 EUR fără a oferi vreo explicație a motivelor pentru care această situație specială nu mai era valabilă.

- (54) În ceea ce privește cuantificarea sumei de recuperat, Loutraki susține că suma în cauză reprezintă diferența de taxă percepută fiecărui client, înmulțită cu numărul clienților care intră în cazinourile beneficiare.
- (55) În legătură cu măsurile separate la care se referă Grecia și Mont Parnès și care, în opinia acestora, favorizează Loutraki, principala măsură fiind faptul că Loutraki plătește statului, după cum se pretinde, o cotă mai mică din profitul anual brut decât alte cazinouri, Loutraki susține că, în practică, a plătit aceeași sumă ca și concurenții săi, în temeiul unui acord separat încheiat cu autoritățile.

V. EVALUARE

- (56) Măsura care urmează să fie evaluată constă în discriminare fiscală în favoarea anumitor cazinouri, pe care autoritățile elene au pus-o în practică prin aplicarea concomitentă a unui număr de dispoziții⁽⁴⁵⁾ ce fixează o taxă uniformă de 80 % din prețul de intrare în cazinouri și stabilesc prețuri reglementate diferite pentru cazinourile deținute de stat și cele particulare, respectiv, de 6 EUR pentru cele de stat și de 15 EUR pentru cele private, creând astfel un dezavantaj competitiv pentru acestea din urmă⁽⁴⁶⁾.

V.1 Existența ajutorului de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE

- (57) Pentru a stabili dacă o măsură constituie ajutor de stat în sensul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), Comisia trebuie să evalueze dacă aceasta îndeplinește condițiile articolului 107 alineatul (1) din acest tratat. Articolul 107 alineatul (1) prevede următoarele: „Cu excepția derogărilor prevăzute de tratate, sunt incompatibile cu piața internă ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri, în măsura în care acestea afectează schimburile comerciale dintre statele membre.”
- (58) În consecință, Comisia va evalua dacă măsura contestată îndeplinește toate cele patru condiții necesare pentru a constitui ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1).

⁽⁴⁵⁾ În special, Decretul legislativ nr. 2687/1953; Legea nr. 2206/1994; Decizia ministerială nr. 1128269/1226/0015/POL.1292 din 16 noiembrie 1995 (FEK 982/B/1995) și Legea nr. 3139 din 30 aprilie 2003.

⁽⁴⁶⁾ Măsura în curs de evaluare se adresează cazinourilor proprietate de stat și unui singur cazinou proprietate privată, cel din Salonic, care, în mod excepțional, a primit același tratament ca și cazinourile de stat, astfel cum se explică în prezenta decizie.

⁽⁴⁴⁾ Cazinoul din Rodos nu este menționat aici, deoarece acesta a aplicat prețul de 15 EUR începând din 1999, prin urmare nu ar fi afectat de nicio recuperare, având în vedere perioada de prescripție de zece ani prevăzută la articolul 15 din regulamentul de procedură.

V.1.1 Avantajul oferit

- (59) Pentru a constitui ajutor de stat, o măsură trebuie să confere beneficiarilor un avantaj care îi scutește de sarcini ce, în mod normal, ar trebui să fie suportate din bugetele proprii.
- (60) Autoritățile elene au susținut, în primul rând, că măsura se situează în afara domeniului de aplicare al normelor privind ajutoarele de stat, deoarece nivelul contribuției pe care toate cazinourile care funcționează în Grecia trebuie să o plătească statului este uniform, respectiv, 80 % din valoarea fiecărui bilet de intrare, în timp ce elementul de diferență de tratament provine din politica de prețuri stabilită prin legislația din 1994 și 1995, care a fixat la 15 EUR taxa de intrare în cazinourile autorizate în temeiul Legii nr. 2206/1994.
- (61) De asemenea, autoritățile elene susțin că taxa de intrare este doar o măsură de control administrativă și nu constituie un impozit deoarece, conform Hotărârii nr. 4025/1998 a Consiliului de Stat, fixarea unei taxe de intrare la cazinouri are caracter social, nefiind o măsură fiscală.
- (62) Este necesar să se menționeze că, înainte de toate, fixarea prețurilor prin Legea nr. 2206/1994 nu poate fi pur și simplu descrisă drept o politică de prețuri tipică, deoarece toate cazinourile par să dispună de libertatea de a percepe clienților o taxă de intrare mai mică sau chiar să ofere intrare gratuită, deși în toate cazurile acestea continuă să facă obiectul obligației de a plăti statului 80 % din valoarea biletului de intrare emis, indiferent de suma percepută efectiv consumatorului.
- (63) În orice caz, conform normelor UE privind ajutoarele de stat, nu are importanță dacă măsura în curs de evaluare este o măsură fiscală sau de stabilire a prețului, întrucât articolul 107 se aplică ajutoarelor „sub orice formă” care conferă un avantaj. Faptul că scopul său principal nu este de a genera venituri fiscale nu constituie în sine un motiv suficient pentru a nu clasifica această măsură drept ajutor de stat.
- (64) Chiar dacă se admite faptul că fixarea unei taxe de intrare în cazinouri poate avea un obiectiv social, trebuie să se evalueze dacă aceasta constituie un avantaj cu valoare de ajutor de stat din punct de vedere al efectelor asupra întreprinderilor individuale, pentru a stabili dacă unele întreprinderi contribuie mai puțin la bugetul de stat. Dat fiind faptul că scutirea de la aplicarea taxei de intrare generale de 15 EUR a fost acordată în mod individual anumitor cazinouri și în special faptul că
- impozitul de 80 % trebuie plătit către stat pe baza prețului mai mic pe care acele cazinouri trebuie să îl perceapă (în principiu, a se vedea cele descrise anterior), există un avantaj conferit cazinourilor respective.
- (65) Comisia recunoaște dreptul statelor membre de a defini o măsură drept măsură fiscală sau de alt tip în baza legislației naționale proprii. Evaluarea efectuată de Comisie nu este în niciun fel îndreptată spre interpretarea legislației naționale. Totuși, această măsură are efectul de a face posibilă plata regulată și continuă către stat a 80 % din prețul fiecărui bilet de intrare emis de fiecare cazinou. În plus, Comisia constată că, potrivit legislației naționale (în special Legea nr. 2206/1994 și decizia ministerială din 1995), sumele datorate trebuie depuse la biroul de administrație fiscală corespunzător⁽⁴⁷⁾. Deși clasificarea măsurii în temeiul legislației naționale rămâne neafectată, Comisia constată, așadar, că măsura are efecte similare celor ale unei măsuri fiscale. În consecință, exclusiv în sensul prezentei decizii și al evaluării în temeiul legislației UE privind ajutoarele de stat, în documentul de față Comisia va desemna măsura drept „măsură fiscală”, „impozit” sau „impozitare”.
- (66) Măsura în curs de evaluare, și anume discriminarea fiscală produsă prin efectul mixt al unei taxe de intrare uniforme aplicate unor prețuri de intrare reglementate inegale, oferă cazinourilor aflate în proprietatea statului grec un avantaj față de cele particulare. Efectul comun al celor două acțiuni ale statului este acela că, în timp ce cazinourile particulare trebuie să plătească statului o taxă de intrare de 12 EUR de persoană (80 % din 15 EUR), cazinourile de stat plătesc doar 4,80 EUR (80 % din 6 EUR)⁽⁴⁸⁾.
- (67) Prin această măsură, statul grec exonerează cazinourile proprietate publică de o sarcină pe care, de altfel, ar trebui să o suporte dacă impozitarea ar fi nediscriminatorie și neutră din punct de vedere al concurenței. Impozitarea nediscriminatorie și neutră din punct de vedere al concurenței a fost, în principiu, stabilită în Grecia prin Legea nr. 2206/1994 privind înființarea, organizarea, funcționarea și supravegherea cazinourilor, care stabilea prețul de intrare la 15 EUR și impozitul datorat statului la 80 % din această sumă. Cu toate acestea, statul grec nu a aplicat acest sistem de impozitare

⁽⁴⁷⁾ Considerentul 10 punctul 1 din decizia ministerială din 1995, menționată anterior: „Impozitele către stat vor fi depuse la biroul de administrație fiscală responsabil pentru impozitarea venitului întreprinderii, până la data de 10 a fiecărei luni, împreună cu o declarație privind taxele încasate în luna precedentă.”

⁽⁴⁸⁾ Fără a aduce atingere trimerii la cazinourile proprietate de stat de mai sus, Comisia dorește să sublinieze că, în mod excepțional, prețul de intrare mai mic în cazinourile proprietate de stat se aplică și unui cazinou proprietate privată, respectiv, cazinoului din Salonic, astfel cum se explică în prezenta decizie.

nediscriminatoriu și neutru din punct de vedere al concurenței pentru cazinourile de stat (sau pentru cazinoul particular din Salonic, care este tratat în aceeași manieră), în schimb le-a permis acestora să plătească numai 4,80 EUR impozit pe intrare: în consecință, statul grec a favorizat întreprinderile respective. Aceste cazinouri au avut de suportat o sarcină fiscală mai mică per persoană din venitul lor total. Venitul lor total include câștigul provenit nu numai din taxele de intrare (exclusiv din prețul biletelor de intrare), ci și din alte surse de venit, cum ar fi jocuri de noroc, servicii de cazare, bar și restaurant, spectacole etc.

- (68) Conform jurisprudenței constante, conceptul de ajutor cuprinde nu doar beneficii, ci și măsuri care, sub diferite forme, reduc costurile ce sunt incluse, în mod normal, în bugetul unei întreprinderi și care, fără a constitui, în consecință, subvenții în sensul strict al cuvântului, au un caracter similar și același efect⁽⁴⁹⁾. Un astfel de avantaj poate fi acordat prin diferite tipuri de reducere a sarcinii fiscale a întreprinderii, inclusiv printr-o reducere a bazei de impozitare.
- (69) În cazul în speță, cazinourile din Corfu, Mont Parnès și Salonic [și, până în 1999, și cazinoul din Rodos⁽⁵⁰⁾] le-a fost acordat un avantaj similar unei reduceri a bazei de impozitare, întrucât, după cum s-a explicat anterior, există dispoziții specifice acestor cazinouri în baza cărora taxa pe care acestea o plătesc per persoană intrată este stabilită la un nivel mai scăzut decât cel impus altor cazinouri.
- (70) Autoritățile elene au constatat că beneficiarul direct al sarcinii fiscale mai reduse este clientul. Cu toate acestea, chiar dacă s-ar putea argumenta că și clienții beneficiază de pe urma unei sarcini fiscale reduse pentru fiecare intrare, deoarece plătesc un preț total mai scăzut, aceasta nu înseamnă că măsura nu conferă un avantaj întreprinderilor relevante, în cazul de față cazinourile beneficiare, întrucât acestea plătesc o sumă mai mică din taxa percepută fiecărui client.
- (71) În cauzele de natură fiscală s-a demonstrat că scutirile fiscale pentru taxele plătite nominal de către consumator, dar încasate de furnizor pot constitui ajutor de stat, ca și alte stimulente acordate consumatorilor pentru a cumpăra anumite bunuri și servicii⁽⁵¹⁾.
- (72) În conformitate cu practica anterioară, Comisia consideră că reducerile taxelor percepute consumatorilor pot constitui ajutor de stat în favoarea întreprinderilor atunci când reducerea este condiționată de utilizarea

unui anumit bun sau serviciu furnizat de o anumită întreprindere⁽⁵²⁾. Astfel, argumentul că beneficiarul direct este clientul nu reprezintă un obstacol care să împiedice constatarea existenței unui ajutor de stat.

- (73) De asemenea, dată fiind practica comercială obișnuită a cazinourilor din Grecia de a renunța la prețul biletului de intrare, plătind totodată impozitul pe intrare către stat (80 % din valoarea nominală a biletului), avantajul conferit cazinourilor proprietate de stat prin discriminarea fiscală este și mai însemnat, deoarece costul de intrare al unui client este considerabil mai mare pentru cazinourile proprietate privată care trebuie să plătească 12 EUR impozit per persoană intrată, decât pentru cele proprietate de stat, care trebuie să finanțeze numai 4,80 EUR din venitul total al afacerii.
- (74) Autoritățile elene pretind că practica acordării gratuității la intrarea în cazinourile beneficiare în anumite zile din săptămână este excepțională. Totuși, acest lucru este prevăzut în mod expres de legislația națională (decizia ministerială din 1995). Grecia a susținut că această practică este aplicată numai VIP-urilor sau celebrităților, însă Comisia deține dovezi, sub formă de informații publice disponibile, cum ar fi pliante care oferă intrare liberă, distribuite în ziare și pe internet, care arată că intrarea liberă este acordată oricărui și tuturor clienților în anumite zile din săptămână, în fiecare săptămână, ca practică obișnuită (cazinoul din Salonic, de exemplu, face reclamă pe pagina sa de internet că acordă intrare liberă în mod continuu, de duminică până joi)⁽⁵³⁾. Astfel, practica acordării intrării gratuite nu pare a fi excepțională în rândul cazinourilor beneficiare.
- (75) Grecia a argumentat că practica este contrară legislației fiscale naționale; Comisia subliniază că posibilitatea acordării intrării gratuite este în mod expres prevăzută în legislația națională privind cazinourile și, în mod evident, cazinourile beneficiare o practică.
- (76) Grecia a susținut că procentul de 80 % din prețul biletului plătit statului din resursele proprii ale cazinoului nu este recunoscut drept cheltuială de producție și că, în temeiul dreptului fiscal elen, acesta nu poate fi dedus din veniturile societății, astfel încât o societate care se angajează în această practică se expune unei sarcini fiscale substanțiale. Comisia constată că acest raționament este, de fapt, în favoarea argumentului reclamantului, potrivit căruia, datorită sarcinii fiscale considerabile rezultate din plata unui impozit din propriile venituri, un cazinou proprietate privată nu poate, în realitate, să își permită să acorde gratuitate la intrare; astfel, se întărește argumentul că există un avantaj pentru cazinourile care percep o taxă de intrare mai mică.
- (77) De asemenea, Grecia a susținut că, deoarece cazinourile păstrează 20 % din prețul de intrare inegal, avantajul este conferit cazinourilor care percep un preț mai mare, care

⁽⁴⁹⁾ Hotărârea Curții de Justiție în cauza C-143/99, *Adria-Wien Pipeline și Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, Rec.*, 2001, p. I-8365.

⁽⁵⁰⁾ Cazinoul din Rodos a început să perceapă prețul de 15 EUR după privatizarea sa în 1999 și de atunci plătește statului 80 % din acest preț.

⁽⁵¹⁾ A se vedea, de exemplu, cauza C-76/2003 – Decizia 2011/276/UE a Comisiei din 26 mai 2010 privind ajutorul de stat sub forma unui acord fiscal tranzacțional pus în aplicare de Belgia în favoarea societății Umicore SA (fostă Union Minière SA), JO L 122, 11.5.2011.

⁽⁵²⁾ Decizia 98/476/CE a Comisiei din 21 ianuarie 1998 privind scutirile de impozit în temeiul articolului 52 alineatul (8) din Legea germană a impozitului pe venit, JO L 212, 30.7.1998, p. 50.

⁽⁵³⁾ Cazinoul din Salonic oferă intrare liberă între orele 07:00 și 20:00 de duminică până joi (începând cu data de 10 ianuarie): <http://www.regencycasinos.gr/en-GB/Promotion/Kliroseis/Kliroseis.aspx>.

obțin un venit net de 3 EUR, comparativ cu suma de 1,20 EUR obținută de cazinourile de stat. Acest argument este înșelător, deoarece nu ține seama de două aspecte esențiale pentru înțelegerea corectă a efectelor anticoncurențiale reale ale măsurii. Pe de o parte, faptul că autoritățile au fixat prețurile biletelor, inclusiv taxa de intrare, la un nivel mai scăzut pentru anumite cazinouri, face ca acele cazinouri să fie mai atractive pentru clienți și acest lucru (i) abate cererea de la tiparul care ar fi predominant în situația în care cazinourile ar concura exclusiv pe baza meritelor proprii, a domeniului de aplicare individual și a calității serviciilor oferite și (ii), alte aspecte fiind identice, majorează în mod artificial numărul intrărilor în cazinourile respective. Pe de altă parte, astfel cum s-a explicat anterior, câștigul provenit din intrări reprezintă doar o proporție limitată din câștigul total pe care un client atras de un cazinou îl generează pentru întreprindere și din care cazinourile trebuie să plătească impozitul pe intrare.

- (78) În fine, faptul că discriminarea fiscală conferă un avantaj este recunoscut chiar de dispozițiile relevante ale legislației naționale. Astfel cum au raportat autoritățile elene, cazinoului din Salonic îi este permis să perceapă prețul de intrare mai mic și să plătească un impozit mai redus în temeiul unui Decret legislativ din 1953, potrivit căruia întreprinderile înființate cu capital străin vor beneficia de tratamentul cel mai favorabil acordat întreprinderilor cu capital autohton. Deși autoritățile elene susțin că măsura în cauză nu este avantajoasă, ele aplică totuși această legislație pentru cazinoul din Salonic, pe motiv că acesta reprezintă cel mai favorabil tratament acordat întreprinderilor autohtone, spre deosebire de tratamentul mai oneros aplicat altor cazinouri proprietate privată.
- (79) În subsidiar, autoritățile elene și Mont Parnès atrag atenția asupra altor diferențe dintre cazinouri în ceea ce privește măsurile fiscale sau de reglementare, care, după cum susțin acestea, favorizează reclamantul Loutraki, contrabalansând, astfel, orice avantaje de care se bucură beneficiarii de pe urma prețului redus plătit la intrarea în cazinou⁽⁵⁴⁾; Comisia constată că afirmația potrivit căreia o măsură (o diferență de impozitare generală) trebuie compensată de o alta (o diferență între prețurile biletelor de intrare și impozitul specific perceput pe acestea) nu poate fi acceptată drept argument în susținerea ideii că măsura în curs de evaluare nu constituie ajutor de stat. În orice caz, astfel cum s-a menționat deja, aceste aspecte sunt separate de măsura în curs de evaluare și nu intră în domeniul de aplicare al prezentei decizii (a se vedea considerentul 46).
- (80) Comisia concluzionează că măsura în curs de evaluare, și anume discriminarea fiscală generată de efectul mixt al

unui impozit uniform pe intrare aplicat unor prețuri reglementate inegale, conferă un avantaj cazinourilor care practică prețuri mai mici.

V.1.2 Resurse ale statului și imputabilitatea

- (81) Avantajul menționat mai sus este imputabil statului și finanțat din resurse ale statului.
- (82) Astfel cum s-a explicat anterior, discriminarea fiscală este rezultatul unei serii de acte administrative, decrete și regulamente adoptate de statul grec, incluzând, în special: Legea nr. 2206/1994; decizia ministerială din 1995; Legea nr. 3139 din 30 aprilie 2003; Decretul legislativ nr. 2687/1953; deciziile Secretarului general al EOT (care administrează cazinourile de stat) emise în conformitate cu Legea nr. 1624/1951 și Decretul nr. 4109/1960, respectiv Decizia nr. 535633 a EOT din 21 noiembrie 1991 de stabilire a prețului de intrare în cazinoul din Mont Parnès la 2 000 GRD și Decizia nr. 508049 a EOT din 24 martie 1992 de stabilire a prețului de intrare în cazinourile din Corfu și Rodos la 1 500 GRD (prețul de intrare în cazinoul din Corfu fiind ulterior majorat la 2 000 GRD prin Decizia nr. 532691 din 24 noiembrie 1997) și licențele acordate fiecărui cazinou în temeiul legislației naționale, confirmând prețul de intrare respectiv și obligația de a plăti 80 % din prețul aplicabil la un anumit cazinou.
- (83) De asemenea, discriminarea fiscală este finanțată din resurse ale statului. În cazul în care statul renunță la veniturile pe care, în condiții normale, ar trebui să le încaseze de la o întreprindere, măsura respectivă este finanțată din resurse ale statului.
- (84) În termeni fiscali, avantajul conferit cazinourilor proprietate de stat, în cazul de față, rezultă din reducerea artificială a bazei de impozitare la care este perceput impozitul pe intrare de 80 %, de la o valoare nominală generală de 15 EUR pentru un bilet de intrare la 6 EUR în situația cazinourilor proprietate de stat.
- (85) Curtea de Justiție a stabilit că o reducere discriminatorie de acest tip a bazei de impozitare conduce la o pierdere de venituri la bugetul de stat, care este echivalentă cu un consum de resurse ale statului în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE⁽⁵⁵⁾. În termeni generali, în cazul supus evaluării, statul grec renunță la venituri fiscale generate de cazinourile proprietate de stat în valoare de 7,20 EUR per persoană intrată, reprezentând diferența dintre impozitul de 12 EUR per persoană intrată, vărsat

⁽⁵⁴⁾ Fiecare cazinou plătește statului o cotă din profitul brut anual; principala măsură menționată aici este cea prin care legea prevede perceperea unei cote mai reduse de la Loutraki decât de la alte cazinouri. Cu toate acestea, Loutraki a susținut, în timpul investigației oficiale, că, în realitate, a plătit aceeași sumă ca și concurenții săi în baza unui acord separat încheiat cu autoritățile.

⁽⁵⁵⁾ A se vedea hotărârea Curții de Justiție din 10.1.2006 în cauza C-222/04 Cassa di Risparmio di Firenze și alții, Rec., 2006, p. I-289. A se vedea, de asemenea, Decizia Comisiei din 22 septembrie 2004 în cauza N 354/04 Regimul societăților-mamă din Irlanda, JO C 131, 28.5.2005, p. 10. A se vedea, în același sens, Comunicarea Comisiei privind aplicarea normelor referitoare la ajutoare de stat în cazul măsurilor legate de impozitarea directă a activităților economice, JO C 384, 10.12.1998, p. 3.

- statului de către cazinourile proprietate privată, și impozitul de 4,80 EUR per persoană intrată, vărsat statului de cazinourile de stat. Totuși, la evaluarea avantajului primit de fiecare cazinou beneficiar, se poate ține seama de anumite ajustări (explicate mai detaliat în secțiunea V.4, „Cuantificare și recuperare”: în special, s-ar părea că, până în 2000, cazinourile Mont Parnès și Corfu nu au plătit statului niciun impozit pe intrare, astfel încât, în acest caz, avantajul este egal cu impozitul de 12 EUR per persoană intrată, pe care cazinourile proprietate privată l-au vărsat la bugetul de stat).
- (86) Grecia a argumentat că, întrucât cazinourile care percep o taxă de intrare mai mică pot, astfel, să atragă mai mulți clienți, nu există nicio certitudine că statul renunță la venituri. Grecia susține că, în consecință, măsura nu constituie ajutor de stat.
- (87) Astfel cum a menționat deja în decizia de inițiere a procedurii, Comisia nu acceptă acest argument. În conformitate cu practica anterioară, în opinia Comisiei, faptul că o reducere a unui impozit pentru anumii contribuabili poate genera o creștere a nivelului general al veniturilor încasate prin acel impozit nu înseamnă automat că măsura nu este finanțată din resurse ale statului⁽⁵⁶⁾.
- (88) Argumentul autorităților elene este eronat prin faptul că punctul de referință pe baza căruia acestea testează efectele discriminării fiscale asupra bugetului de stat este influențat de avantajul încorporat în măsura în cauză. În raționamentul lor, autoritățile elene au ținut seama de efectul dinamic al unei reduceri a prețului, care ar putea crește cererea și, în cele din urmă, impozitul încasat, întrucât acest impozit este proporțional cu numărul de intrări. Însă această comparație este deficitară, deoarece însăși inegalitatea creată de avantaj, respectiv, faptul că există un preț mai mic și deci o sarcină fiscală mai redusă per persoană intrată, face ca cererea să crească.
- (89) În orice caz, autoritățile elene nu au furnizat nicio dovadă că veniturile fiscale totale obținute din impozitul pe intrare în cazinouri sunt maximizate de acest tipar de prețuri inegale. În cazul în care Comisia ar urma raționamentul potrivit căruia prețul de intrare de 6 EUR produce o creștere a impozitului încasat, veniturile fiscale ar fi maximizate dacă toate biletele ar avea același preț de 6 EUR în toate cazinourile, atât proprietate de stat, cât și proprietate privată, ceea ce contrazice argumentul Greciei că acest efect este obținut ca urmare a discriminării fiscale create prin inegalitatea prețurilor.
- (90) În consecință, avantajul contestat este finanțat din resurse ale statului.
- V.1.3 *Selectivitatea*
- (91) Potrivit articolului 107 alineatul (1) din TFUE, pentru a constitui ajutor de stat, o măsură trebuie să fie specifică sau selectivă, prin faptul că favorizează „anumite întreprinderi sau producția anumitor bunuri”.
- (92) Conform jurisprudenței Curții de Justiție⁽⁵⁷⁾, „în ceea ce privește aprecierea condiției selectivității, care este o condiție constitutivă a noțiunii de ajutor de stat, rezultă clar din jurisprudența constantă că articolul 87 alineatul (1) CE [în prezent, articolul 107 alineatul (1) din TFUE] impune să se determine dacă, în cadrul unui anumit regim juridic, o măsură de ajutor de stat este de natură să «favorizeze anumite întreprinderi sau producerea anumitor bunuri» în raport cu altele care s-ar afla, față de obiectivul urmărit de regimul respectiv, într-o situație de fapt și de drept comparabilă”⁽⁵⁸⁾. De asemenea, Curtea a susținut în repetate rânduri că articolul 107 alineatul (1) din TFUE nu stabilește o distincție între cauzele sau obiectivele ajutoarelor de stat, ci le definește în funcție de efectele lor⁽⁵⁹⁾. Potrivit practicii Comisiei și jurisprudenței UE în cauze de natură fiscală, avantajul selectiv implicat poate fi creat printr-o excepție de la dispozițiile fiscale de natură legislativă, de reglementare sau administrativă sau printr-o practică discreționară din partea autorităților fiscale. Cu toate acestea, caracterul selectiv al unei măsuri poate fi justificat de „natura sau structura generală a sistemului”, caz în care se poate considera că măsura nu constituie ajutor de stat⁽⁶⁰⁾.
- (93) În primul rând, Comisia constată că, în cazul supus evaluării, regimul fiscal general este regimul care se aplică, în principiu, tuturor cazinourilor și care este prevăzut prin Legea nr. 2206/1994 și decizia ministerială de punere în aplicare din 1995 (aspect confirmat de autoritățile elene, a se vedea considerentul 19).
- (94) În al doilea rând, Comisia constată că măsura în cauză constituie o abatere de la regimul fiscal general. Astfel cum au confirmat autoritățile elene, dispozițiile speciale aplicabile cazinourilor aflate în proprietatea statului (și

⁽⁵⁶⁾ Decizia 2003/515/CE a Comisiei din 17 februarie 2003 privind măsura de ajutor de stat pusă în aplicare de Țările de Jos pentru activitățile de finanțare internațională (ajutorul de stat C 51/01), JO L 180, 18.7.2003, p. 52, punctul 84.

⁽⁵⁷⁾ A se vedea, în acest sens, hotărârea Curții de Justiție în cauza C-308/01 GIL Insurance, Rec., 2004, p. I-4777, punctul 68; cauza C-172/03 Heiser, Rec., 2005, p. I-1627, punctul 40, și cauza C-88/03 Portugalia/Comisia, Rec., 2006, p. I-7115, punctul 54.

⁽⁵⁸⁾ Hotărârea Curții de Justiție în cauza C-88/03 Portugalia/Comisia, Rec., 2006, p. I-7115, punctul 54.

⁽⁵⁹⁾ A se vedea, în acest sens, hotărârea Tribunalului de Primă Instanță (în prezent, Tribunalul) în cauza T-93/2002 Confédération nationale du Crédit mutual/Comisia, Rec., 2005, p. II-143. A se vedea, de exemplu, hotărârea Curții de Justiție în cauza C-56/93 Belgia/Comisia, Rec., 1996, p. I-723, punctul 79; cauza C-241/94 Franța/Comisia, Rec., 1996, p. I-4551, punctul 20; cauza C-75/97 Belgia/Comisia, Rec., 1999, p. I-3671, punctul 25, și cauza C-409/00 Spania/Comisia, Rec., 2003, p. I-10901, punctul 46.

⁽⁶⁰⁾ Hotărârea Curții de Justiție în cauza 173/73 Italia/Comisia, Rec., 1974, p. 709.

cazinoului proprietate privată din Salonic) sunt considerate excepții de la dispozițiile generale ale Legii nr. 2206/1994 și ale deciziei ministeriale de punere în aplicare din 1995 (a se vedea considerentul 19 și următoarele de mai sus).

- (95) Comisia subliniază că obligația de a ceda 80 % din prețul de intrare nu s-a aplicat cazinourilor din Mont Parnès și Corfu până în 2003. Astfel cum s-a menționat anterior, această obligație a început să se aplice cazinourilor din Salonic și Rodos după ce acestea au obținut licența în temeiul Legii nr. 2206/1994 (cel din Salonic în 1995, iar cel din Rodos în 1996). Prețul de intrare este în continuare de 6 EUR la cazinourile din Mont Parnès și Salonic și a rămas la aceeași valoare de 6 EUR în situația cazinoului din Corfu până la privatizarea acestuia din august 2010, iar în situația cazinoului din Rodos până la privatizarea acestuia din 1999. Cu toate acestea, atât cerința de a remite 80 % din taxa de intrare, cât și prețul de intrare de 15 EUR erau obligatorii pentru celelalte cazinouri încă din 1995 și au fost aplicate ca atare.
- (96) În consecință, Comisia consideră că măsura este selectivă.
- (97) În al treilea rând, Comisia constată că „natura sau structura generală a sistemului” poate să justifice caracterul selectiv al unei măsuri, cu alte cuvinte, în măsura în care derogările de la regimul fiscal sau diferențierile din cadrul sistemului derivă direct din principiile de bază sau orientative ale sistemului din statul membru în cauză (aceasta reprezintă cea de-a treia etapă a analizei selectivității). Comisia, potrivit jurisprudenței constante a Curții, consideră că măsurile care introduc o diferențiere între întreprinderi nu constituie ajutor de stat atunci când această diferențiere este determinată de natura și structura generală a sistemului de taxe din care fac parte⁽⁶¹⁾. Această justificare pe baza naturii sau structurii de ansamblu a sistemului fiscal reflectă concordanța unei măsuri fiscale specifice cu logica internă a regimului fiscal în general. Cu toate acestea, practica Comisiei și jurisprudența Curții au adoptat o abordare foarte restrictivă a acestui tip de justificare. Motivele pe care se bazează aceasta trebuie să fie inerente regimului fiscal respectiv.
- (98) Autoritățile elene au afirmat că circumstanțele individuale ale fiecărui cazinou sunt diferite și că prețurile de intrare sunt stabilite în funcție de aceste circumstanțe, ținându-se seama de faptul că obiectul este de a fixa un preț care să descurajeze persoanele cu venituri reduse să practice jocuri de noroc.
- (99) Comisia nu poate accepta aceste argumente. Argumentul potrivit căruia nivelul prețului este stabilit și justificat în funcție de situația fiecărui cazinou în parte, ținându-se seama de faptul că obiectivul este de a descuraja

persoanele cu venituri reduse să practice jocuri de noroc, nu poate fi reconciliat cu faptul că atât cazinoul din Mont Parnès, cât și cel din Salonic, care aplică un preț de 6 EUR, sunt situate în apropierea unor aglomerații urbane importante. Acest argument nu poate fi reconciliat nici cu dispoziția care permite în mod expres intrarea fără plată a clienților, cu condiția ca totuși procentul de 80 % din preț să fie vărsat la bugetul de stat.

- (100) De asemenea, Comisia constată că nu este clar motivul pentru care acest preț mai mic este necesar în cazul acestor cazinouri anume și nu în cazul altora. Autoritățile elene nu au explicat calculul economic de stabilire a prețului de intrare mai redus la 6 EUR și nu la un alt nivel intermediar sau, presupunând că există, într-adevăr, circumstanțe specifice – care, potrivit Greciei, constau în principal în amplasarea geografică a cazinoului respectiv –, motivul pentru care toate cazinourile beneficiare sunt obligate să perceapă același preț de intrare (ca regulă generală, a se vedea cele menționate anterior) și nu un preț adaptat la situația lor individuală. De exemplu, dacă se susține că prețul de intrare mai redus este justificat de factori specifici amplasării geografice a fiecăruia dintre cazinouri, acest raționament nu se aplică sub nicio formă cazinoului din Salonic, care se pare că se bucură de acest tratament nu datorită poziției sale geografice, ci în baza unei dispoziții din legislația națională care permite întreprinderilor înființate cu capital străin să beneficieze de cel mai avantajos tratament aplicabil întreprinderilor autohtone. Astfel, la stabilirea prețului taxei de intrare în cazinoul din Salonic, poziția geografică a acestuia nu pare să fi fost un considerent în niciun moment. Un alt exemplu îl constituie cazinoul din Corfu, care a început să perceapă 15 EUR la intrare odată cu privatizarea acestuia în august 2010. Autoritățile elene nu au explicat în mod satisfăcător motivul pentru care circumstanțele speciale menționate anterior nu mai erau valabile în acel moment și motivul pentru care prețul mai mic al biletelor de intrare nu mai era, în consecință, necesar.
- (101) Potrivit concluziilor Comisiei, caracterul selectiv al măsurii în curs de evaluare nu este justificat de natura sau structura generală a sistemului. Comisia consideră că măsura contestată include un element de discriminare sub forma unei reduceri a bazei de impozitare, ceea ce determină un avantaj fiscal de care beneficiază cazinouri identificate în mod individual, și că această discriminare nu este justificată de logica regimului fiscal general relevant din Grecia.
- (102) Comisia concluzionează că, în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE, criteriul selectivității este întrunit.

⁽⁶¹⁾ Hotărârea Curții de Justiție în cauza C-88/03 Portugalia/Comisia, nota de subsol 49 de mai sus, punctul 81. A se vedea, de asemenea, hotărârea Tribunalului de Primă Instanță în cauza T-227/01 Territorio Histórico de Álava și alții, 9 septembrie 2009, neraportată încă, punctul 179, precum și în cauza T-230/01 Territorio Histórico de Álava și alții, 9 septembrie 2009, neraportată încă, punctul 190.

V.1.4 Denaturarea concurenței și efectul asupra comerțului

- (103) Pentru a constitui ajutor de stat, o măsură trebuie să afecteze concurența și schimburile comerciale dintre

statele membre. Indiferent de statutul juridic sau de sursele de finanțare ale beneficiarului, acest criteriu presupune ca beneficiarul măsurii să desfășoare o activitate economică.

- (104) Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție, „în scopul clasificării unei măsuri naționale ca ajutor de stat interzis, este necesar nu să se demonstreze că ajutorul are un efect real asupra schimburilor comerciale dintre statele membre și că duce efectiv la denaturarea concurenței, ci doar să se analizeze dacă acest ajutor este susceptibil să afecteze astfel de schimburi comerciale și să denatureze concurența. În special, atunci când un ajutor acordat de un stat membru consolidează poziția unei întreprinderi în raport cu alte întreprinderi care concurează în cadrul comerțului intracomunitar, acestea din urmă trebuie considerate ca fiind afectate de ajutorul respectiv. ... În plus, nu este necesar ca întreprinderea beneficiară să participe în mod direct la schimburile comerciale intracomunitare. Ajutorul acordat de un stat membru unei întreprinderi poate contribui la menținerea sau creșterea activității naționale, consecința fiind diminuarea șanselor întreprinderilor stabilite în alte state membre de a pătrunde pe piața acestui stat membru”⁽⁶²⁾. În plus, conform jurisprudenței constante⁽⁶³⁾, pentru ca o măsură să denatureze concurența și să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre, este suficient ca beneficiarul ajutorului să concureze cu alte întreprinderi pe piețe deschise concurenței în cadrul pieței interne⁽⁶⁴⁾. Comisia consideră că, în cazul de față, sunt îndeplinite condițiile prevăzute de jurisprudență, din următoarele motive.
- (105) Măsura contestată reduce impozitele pe care beneficiarii trebuie să le plătească în comparație cu alte cazinouri din Grecia, permițând, astfel, ca poziția financiară comparativă a acestora să fie mai solidă, iar rentabilitatea investițiilor lor mai mare decât dacă s-ar fi bazat exclusiv pe meritele proprii.
- (106) Astfel cum s-a menționat deja, conform jurisprudenței constante a Curții, criteriul potrivit căruia ajutorul trebuie să fie capabil să afecteze comerțul este întrunit atunci când întreprinderea beneficiară desfășoară o acti-

vitare care implică schimburi comerciale între statele membre. Pentru a ajunge la concluzia că sunt afectate schimburile comerciale intracomunitare, este suficient ca ajutorul să consolideze poziția întreprinderii în raport cu cea a altor firme concurente din cadrul comerțului intracomunitar. Ajutorul poate fi relativ nesemnificativ ca valoare, beneficiarul poate avea o mărime moderată sau cota acestuia pe piața europeană poate fi foarte mică, iar beneficiarul poate să nu exporte sau să exporte practic întreaga sa producție în afara pieței europene: niciuna dintre aceste posibilități nu influențează concluzia⁽⁶⁵⁾.

- (107) Grecia a argumentat că, prin poziția geografică a cazinourilor și distanțele dintre acestea, fiecare deservește o piață locală și, în consecință, măsura nu poate denatura concurența sau afecta schimburile comerciale dintre statele membre. Cu toate acestea, conform jurisprudenței, nu există niciun prag care să stabilească efectul real sau potențial asupra concurenței și a schimburilor comerciale dintre statele membre și, în consecință, acest criteriu privind aplicabilitatea articolului 107 alineatul (1) nu depinde de caracterul local sau regional al serviciilor furnizate sau de amploarea domeniului de activitate în cauză⁽⁶⁶⁾.
- (108) De asemenea, Grecia a susținut că piața jocurilor de noroc nu este armonizată între statele membre, acestea fiind, așadar, libere să o reglementeze la nivel național. Grecia menționează jurisprudența Curții de Justiție, care permite limitarea pieței unice a serviciilor din domeniul jocurilor de noroc, pentru a proteja consumatorii împotriva fraudei și infracționalității⁽⁶⁷⁾.
- (109) Comisia respectă pe deplin dreptul statelor membre de a stabili obiectivele politicii lor în domeniul jocurilor de noroc, cu condiția ca orice restricții asupra libertății de a furniza servicii să fie adecvate pentru atingerea obiectivelor urmărite, să nu depășească ceea ce este necesar pentru a atinge aceste obiective și să fie aplicate într-o manieră nediscriminatorie. Cu toate acestea, Comisia nu poate accepta concluzia că măsura în cauză nu poate denatura concurența și nu are niciun efect asupra schimburilor comerciale dintre statele membre.

⁽⁶²⁾ A se vedea hotărârea Curții de Justiție în cauza C-372/97 Italia/Comisia, Rec., 2004, p. I-3679, punctul 44; cauza C-66/02 Italia/Comisia [2005], Rec., p. I-10901, punctul 111, și cauza C-222/04 Cassa di Risparmio di Firenze, Rec., 2006, p. I-289, punctul 140.

⁽⁶³⁾ Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță în cauza T-214/95 Het Vlaamse Gewest/Comisia, Rec., 1998, p. II-717.

⁽⁶⁴⁾ Hotărârea Curții de Justiție în cauza 730/79 Philip Morris/Comisia, Rec., 1980, p. 2671, punctele 11 și 12, precum și hotărârea Tribunalului de Primă Instanță în cauza T-214/95 Het Vlaamse Gewest/Comisia, 1998, p. II-717, punctele 48-50.

⁽⁶⁵⁾ Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță în cauza Het Vlaamse Gewest/Comisia, menționată anterior; hotărârea Curții de Justiție în cauza C-280/00 Altmark Trans și Regierungspräsidium Magdeburg, Rec., 2003, p. I-7747, punctele 81-82, și cauza C-172/03 Heiser, Rec., 2005, p. I-1627, punctele 32-33.

⁽⁶⁶⁾ A se vedea, în special, hotărârea Curții de Justiție în cauza C-172/03 Heiser și cauza C-280/00 Altmark Trans și Regierungspräsidium Magdeburg.

⁽⁶⁷⁾ A se vedea, în special, cauza C-42/07 Liga Portuguesa de Futebol Profissional și Bwin International/Departamento de Jogos da Santa Casa da Misericórdia de Lisboa, Rec., 2009, p. I-7633.

(110) Operatorii din acest sector sunt adesea grupuri hoteliere internaționale⁽⁶⁸⁾, care concurează între ele și ale căror decizii de a investi în cazinouri sau alte facilități hoteliere pot fi afectate de această măsură, datorită efectului acesteia asupra rentabilității comparative a grupurilor și a investițiilor lor. Cazinourile sunt în mod frecvent situate în destinații turistice, ceea ce indică faptul că prezența unui cazinou poate acționa ca o atracție pentru turiști de a vizita Grecia. Ministerul responsabil pentru cazinourile din Grecia este Ministerul Turismului. De asemenea, Comisia constată că există o anumită mobilitate transfrontalieră a clienților, iar serviciile cazinourilor sunt oferite într-un mediu transfrontalier – de exemplu, cazinourile furnizează aceste servicii pe navele de croazieră care fac legătura între Grecia și Italia și alte destinații. Cu titlu mai general, persoanele care doresc să practice jocuri de noroc pot avea posibilitatea de a alege între a juca într-un cazinou și a juca on-line. Jocurile de

noroc pe internet reprezintă o afacere internațională, iar jucătorii din Grecia pot accesa servicii de acest tip furnizate de operatori din alte state membre. Într-adevăr, jocurile de noroc on-line au făcut obiectul hotărârii menționate de Grecia (a se vedea considerentul 108). Autoritățile elene au contestat posibilitatea concurenței cu alte forme de practicare a jocurilor de noroc, menționată în decizia de inițiere a procedurii, subliniind că jocurile de noroc pe internet sunt în prezent ilegale în Grecia. Cu toate acestea, în pofida situației juridice actuale din Grecia, autoritățile elene au recunoscut ele însele că jocurile de noroc pe internet s-au extins „într-o măsură necontrolabilă”⁽⁶⁹⁾. De asemenea, trebuie amintită hotărârea Curții de Justiție în cauza C-65/05 *Comisia/Grecia*, în care Curtea a susținut că Legea nr. 3037/2002, care urmărea interzicerea practicării jocurilor de noroc pe internet în Grecia, a reprezentat o barieră în calea libertății de stabilire și a libertății de furnizare a serviciilor⁽⁷⁰⁾.

⁽⁶⁸⁾ De exemplu, cazinoul Mont Parnès este exploatat de societatea de drept privat Athens Resort Casino Anonymi Etaireia Symmetochon, titulară a licenței. Athens Resort Casino a achiziționat 49 % din acțiunile cazinoului și a preluat administrarea acestuia, după ce cazinoul a fost parțial privatizat în 2003 (societatea cu capital de stat ETA a păstrat 51 %). Athens Resort Casino aparține în proporție de 70 % societății Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki SA [fosta Hyatt Regency Xenodocheiaki kai Touristiki (Thessaloniki) SA], iar restul de 30 % aparține societății Ellaktor SA (fostă Elliniki Technodomiki SA). În Grecia, Hyatt Regency exploatează și controlează, de asemenea, cazinoul Regency Casino din Salonic. Corporația multinațională Hyatt Hotels, cu sediul în Chicago, Illinois, Statele Unite ale Americii, administrează, deține în franșiză sau în proprietate și dezvoltă hoteluri, stațiuni și proprietăți imobiliare rezidențiale și de vacanță marca Hyatt în întreaga lume. La 31 decembrie 2010, portofoliul internațional al societății cuprindea un număr de 453 de proprietăți: hoteluri cu servicii complete care funcționează sub mărcile Hyatt®, Park Hyatt®, Andaz™, Grand Hyatt® și Hyatt Regency®; Hyatt Place® și Hyatt Summerfield Suites™ sunt două mărci de servicii selecte, iar proprietățile imobiliare de vacanță sunt dezvoltate sub marca Hyatt Vacation Club®. Numai sub marca Hyatt Regency există nouă hoteluri/stațiuni în Franța, Regatul Unit, Germania, Grecia și Polonia. Hyatt exploatează patru cazinouri sub marca Hyatt Regency, inclusiv cazinoul din Salonic și hotelul și cazinoul Hyatt Regency din Varșovia, Polonia (celelalte două se află în Coreea de Sud și în Wisconsin, S.U.A.). Aceste informații sunt disponibile pe site-ul web www.hyatt.com.

Un alt exemplu este furnizat de Loutraki: Club Hotel Casino Loutraki este o asociație în participațiune între municipalitatea din Loutraki (prin DAET Loutraki SA) și societatea holding multinațională Club Hotel Loutraki SA, care este administratorul și principalul investitor al cazinoului Loutraki. Potrivit informațiilor disponibile pe site-ul web <http://www.clubhotelloutraki.gr>, acționarii societății Club Hotel Loutraki includ nume importante din lumea afacerilor elene și internaționale, precum Casinos Austria International (unul dintre cei mai mari investitori în cazinouri la nivel mondial, cu 67 de cazinouri în 15 țări), Trapeza Peiraios (Piraeus Bank), EFG Eurobank Ergasias și societățile deținute de proprietari israelieni, ale căror holdinguri includ, între altele, încă șase cazinouri și lanțuri de hoteluri de lux. Aceste informații sunt disponibile pe site-ul web <http://www.clubhotelloutraki.gr/>.

Societatea multinațională Queenco Leisure International este administratorul unic al cazinoului din Rodos și este implicată, atât ca acționar, cât și managerial, în următoarele cazinouri: Club Hotel Casino Loutraki, Loutraki, Grecia (acționar și co-administrator); Casino Palace, București, România (acționar principal și administrator unic) și Sasazu, Praga, Republica Cehă (acționar unic și administrator unic). Aceste informații sunt disponibile pe site-ul web <http://www.casinorodos.gr/>.

(111) De asemenea, criza economică globală afectează obiceiurile consumatorilor și veniturile disponibile pentru petrecerea timpului liber, cum ar fi utilizarea serviciilor cazinourilor. În acest context special, o diferențiere între prețurile de intrare are un efect de denaturare și mai mare asupra alegerilor făcute de consumatori și, astfel, probabilitatea ca această diferențiere să denatureze concurența pe piața cazinourilor este și mai ridicată.

(112) Autoritățile elene și Mont Parnès au argumentat că, și în ipoteza în care s-ar accepta faptul că taxa de intrare redusă de 6 EUR ar fi putut influența sau ar putea încă influența decizia unei societăți străine de a investi sau nu într-un cazinou din Grecia, această societate ar putea, în orice moment, să invoce Decretul legislativ nr. 2687/1953; Comisia constată că aplicarea decretului nu este automată și, în realitate, ar permite ca tratamentul mai avantajos de care se bucură cazinourile beneficiare (respectiv, taxa de intrare mai mică de 6 EUR) să fie acordat și altor întreprinderi. Această măsură riscă, astfel, să extindă și mai mult discriminarea fiscală care face obiectul evaluării. De asemenea, Comisia constată că, deși Decretul legislativ nr. 2687/1953 ar fi putut fi invocat de alte cazinouri dacă acestea ar fi atras capital străin și ar fi depus o cerere în timp util, aplicarea decretului legislativ face obiectul unor norme arbitrare specifice, care conferă măsurii un caracter selectiv. Singurul alt exemplu de potențială aplicare a legii care a fost adus în atenția Comisiei se referea la cazinoul de pe insula Syros, care a depus o cerere, însă i-a fost refuzată deoarece fusese depusă după ce capitalul străin a fost importat și nu înainte.

⁽⁶⁹⁾ Consultarea guvernamentală referitoare la inițiativa legislativă privind reglementarea pieței jocurilor de noroc, vara anului 2010.

⁽⁷⁰⁾ A se vedea hotărârea Curții de Justiție din 26 octombrie 2006 în cauza C-65/05, Rec., 2006 p. I-10341. A se vedea, de asemenea, hotărârea Curții de Justiție din 4 iunie 2009 în cauza C-109/08, *Comisia/Grecia*, Rec., 2009, p. I-4657.

- (113) De asemenea, în momentul privatizării cazinoului din Mont Parnès, contractul de vânzare prevede în mod expres posibilitatea obținerii unei licențe pentru un al doilea cazinou situat în aceeași regiune. În mod clar, probabilitatea investiției într-o astfel de operațiune ar depinde de condițiile de concurență cu operatorul existent. Întrucât nu se poate exclude posibilitatea concurenței cazinourilor cu societăți similare din alte state membre, trebuie să se considere că această cerință de la articolul 107 alineatul (1) din TFUE este satisfăcută.
- (114) Comisia concluzionează că măsura contestată ar putea denatura concurența și afecta schimburile comerciale dintre statele membre prin faptul că poate îmbunătăți condițiile de funcționar ale beneficiarilor care sunt direct implicați în activități economice și sunt pasibili de plata acestui impozit pe intrarea la cazinou în Grecia.

V.1.5 Concluzie

- (115) Comisia concluzionează că sunt întrunite criteriile privind existența ajutorului în sensul articolului 107 din TFUE și că măsura constituie ajutor de stat în favoarea cazinourilor cu un preț de intrare mai mic. Acestea sunt cazinourile din Mont Parnès, Corfu, Salonic și Rodos. Comisia înțelege că cel din Rodos nu mai este beneficiar al măsurii, deoarece a încetat să perceapă prețul de intrare mai mic din momentul privatizării sale în aprilie 1999. Comisia consideră că nici autoritățile elene și nici Mont Parnès nu au prezentat suficiente argumente pentru ca această concluzie să poată fi modificată.

V.2 Compatibilitatea ajutorului

- (116) Astfel cum s-a arătat în decizia de inițiere a procedurii, Comisia este de părere că măsura nu se califică pentru niciuna dintre derogările prevăzute la articolele 106 sau 107 din TFUE.
- (117) Până în prezent, Grecia a susținut că nu există niciun ajutor de stat implicat și nu a oferit niciun argument pentru a demonstra motivele pentru care un ajutor ar putea fi compatibil.
- (118) Astfel cum s-a explicat anterior, Comisia recunoaște dreptul statelor membre de a reglementa jocurile de noroc pe teritoriul național sub rezerva respectării legislației UE și acceptă faptul că reglementarea de acest tip, menită să controleze și să descurajeze practicarea jocurilor de noroc, reprezintă un obiectiv legitim de politică publică. Cu toate acestea, chiar dacă acesta ar fi scopul real al ajutorului, Comisia nu consideră că măsura s-ar putea înscrie, astfel, în domeniul de aplicare al articolului 106 alineatul (2) din TFUE. Însă, în orice caz, după cum s-a subliniat anterior, argumentul potrivit căruia măsura are ca obiectiv descurajarea practicării jocurilor de noroc nu este compatibil cu faptul că între cazinourile care percep 6 EUR pe biletul de intrare sunt

incluse și cele mai apropiate de principalele aglomerații urbane din Grecia. De asemenea, nu este compatibil cu dispoziția expresă care permite cazinourilor să ofere intrare gratuită clienților, cu condiția ca totuși procentul de 80 % din preț să fie vărsat statului.

- (119) Derogările prevăzute la articolul 107 alineatul (2) din TFUE privind ajutorul de stat cu caracter social acordat consumatorilor individuali, ajutorul pentru repararea pagubelor cauzate de calamități naturale sau de alte evenimente excepționale și ajutorul acordat economiei anumitor regiuni ale Republicii Federale Germania, nu se aplică în cazul de față.
- (120) Nu se aplică nici derogarea prevăzută la articolul 107 alineatul (3) litera (a), care autorizează măsurile de ajutor de stat destinate să favorizeze dezvoltarea economică a regiunilor în care nivelul de trai este anormal de scăzut sau în care există un grad de ocupare a forței de muncă extrem de scăzut, deoarece măsura în curs de evaluare nu pune condiția ca beneficiarii să desfășoare orice tip de activitate în regiunile aflate în situații speciale ⁽⁷¹⁾.
- (121) În mod similar, măsura contestată nu poate fi considerată ca fiind destinată să promoveze realizarea unui proiect de interes european comun sau să remedieze o perturbare gravă a economiei Greciei, astfel cum se prevede la articolul 107 alineatul (3) litera (b) din TFUE, și nici nu are ca obiect promovarea culturii și conservarea patrimoniului, astfel cum se prevede la articolul 107 alineatul (3) litera (d).
- (122) În fine, măsura contestată trebuie examinată în baza articolului 107 alineatul (3) litera (c), care prevede autorizarea ajutoarelor destinate să favorizeze dezvoltarea anumitor activități sau regiuni economice, în cazul în care un astfel de ajutor nu afectează condițiile în care se desfășoară schimburile comerciale într-o măsură care să contravină interesului comun. Cu toate acestea, trebuie subliniat că măsura contestată nu se încadrează în niciuna din situațiile în care Comisia a acceptat că se aplică acest punct sau în niciuna din orientările sau cadrele care definesc condițiile în care anumite tipuri de ajutoare pot fi considerate compatibile cu piața internă.
- (123) Măsura contestată constituie ajutor de funcționare care consolidează în mod artificial poziția competitivă a anumitor întreprinderi în raport cu altele similare și care nu impune beneficiarilor condiția să desfășoare o activitate specifică destinată realizării obiectivelor politice de interes comun.

⁽⁷¹⁾ Între alte exemple din practica anterioară a Comisiei, a se vedea Decizia 2004/76/CE a Comisiei din 13 mai 2003 privind schema de ajutor de stat pusă în aplicare de Franța în favoarea cartierelor generale și a centrelor logistice, JO L 23, 28.1.2004, p. 1, punctul 73. Pentru un raționament similar, a se vedea Decizia 2003/515/CE a Comisiei din 17 februarie 2003 privind schema de ajutor pusă în aplicare de Țările de Jos pentru activități de finanțare internațională, JO L 180, 18.7.2003, p. 52, punctul 105, și Decizia 2004/77/CE a Comisiei din 24 iunie 2003 privind schema de ajutor pusă în aplicare de Belgia sub forma unui regim fiscal de „ruling” aplicabil societăților americane de vânzări în străinătate, JO L 23, 28.1.2004, p. 14, punctul 70.

(124) În special, avantajul acordat prin măsura contestată nu este legat de investiții, de crearea de locuri de muncă sau de proiecte specifice, ci pur și simplu scutește întreprinderile în cauză de cheltuieli suportate, în mod normal, de întreprinderi similare și, prin urmare, trebuie considerată ajutor de funcționare. Ca regulă generală, ajutorul de funcționare nu satisface condițiile prevăzute la articolul 107 alineatul (3) litera (c) din TFUE întrucât denaturează concurența în sectoarele în care se acordă și, în același timp, nu poate, prin însăși natura sa, să atingă vreunul din obiectivele prevăzute de dispoziția respectivă⁽⁷²⁾. Deși, în mod excepțional, acest ajutor poate fi acordat în regiunile eligibile în temeiul derogărilor de la articolul 107 alineatul (3) litera (c) din TFUE și deși anumite regiuni din Grecia sunt astfel eligibile, Comisia are dubii serioase legate de posibilitatea ca cerințele care ar putea permite ca un asemenea ajutor de funcționare să fie considerat compatibil să fie satisfăcute în cazul de față. În practica standard a Comisiei, un astfel de ajutor nu poate fi considerat compatibil cu piața internă, întrucât nici nu facilitează dezvoltarea unor activități sau domenii economice, nici nu este limitat în timp, degresiv sau proporțional cu măsurile necesare pentru remedierea unei anumite deficiențe economice din zonele respective.

(125) Se impune concluzia că măsura în curs de evaluare este incompatibilă cu piața internă.

V.3 Legalitatea ajutorului

(126) Astfel cum s-a arătat în decizia de inițiere a procedurii, primele acte care au creat discriminarea fiscală între cazinouri datează din 1994 și 1995, iar Comisia a analizat, în consecință, dacă măsura în integralitatea sa constituie „ajutor de stat existent” în sensul articolului 108 alineatul (1) din TFUE.

(127) Discriminarea fiscală a fost introdusă ilegal – respectiv, în sensul legislației UE privind ajutoarele de stat – în 1995, când autoritățile elene au decis să acorde anumitor cazinouri o derogare de la regula generală prin Legea nr. 2206/1994 și decizia ministerială din 1995. În special, autoritățile elene au permis cazinourilor de stat din Mont Parnès, Corfu și Rodos să aplice în continuare un preț de intrare mai mic de 6 EUR în locul prețului standard de 15 EUR, iar în 1995 au acordat, de asemenea, în mod expres acest tratament mai avantajos cazinoului din Salonic în temeiul Decretului legislativ din 1953 privind capitalul străin. Nivelul standard de 15 EUR a fost impus și respectat efectiv de către celelalte cinci cazinouri proprietate privată care au fost înființate și autorizate în temeiul Legii nr. 2206/1994 începând din 1995. De asemenea, în temeiul Legii nr. 3139/2003, prețul de intrare mai mic de 6 EUR a fost în mod expres menținut la cazinourile din Mont Parnès și Corfu, efectul fiind faptul că discriminarea fiscală a fost în mod ilegal prelungită și confirmată. Cazinoul din Salonic beneficiază de pe urma discriminării, deoarece

se bucură de același tratament ca și cazinourile din Mont Parnès și Corfu, tratament confirmat prin Decretul Prezidențial nr. 290/1995, emis în temeiul Legii din 1953, astfel cum s-a explicat anterior. Regimul aplicat cazinoului din Salonic este strâns legat de cel aplicat cazinourilor din Mont Parnès și Corfu. Autoritățile elene au raportat că după 1995 s-a ridicat problema taxei de intrare, iar administratorul cazinoului din Salonic a solicitat ca prețul de intrare în cazinoul din Salonic să fie stabilit la același nivel cu cel de la cazinoul din Mont Parnès, respectiv, la 6 EUR; în urma obținerii unui aviz din partea Consiliului Juridic de Stat (avizul nr. 631/1997), această cerere a fost acceptată⁽⁷³⁾. În consecință, se poate presupune că, dacă tratamentul acordat cazinourilor din Mont Parnès și Corfu s-ar fi modificat în 2003, astfel încât acestea să fi fost obligate să perceapă un preț de intrare de 15 EUR, și tratamentul acordat cazinoului din Salonic s-ar fi schimbat. Însă acest lucru nu s-a întâmplat și, în temeiul dispozițiilor naționale, discriminarea fiscală a fost menținută.

(128) Niciuna dintre măsurile care favorizează anumite cazinouri, descrise anterior, nu a fost vreodată notificată Comisiei sau aprobată de aceasta, cu siguranță nu în baza normelor UE privind ajutoarele de stat.

(129) Potrivit articolului 15 din regulamentul de procedură⁽⁷⁴⁾, prerogativele Comisiei de recuperare a ajutorului sunt supuse unui termen de prescripție de 10 ani. Termenul de prescripție începe din ziua în care ajutorul de stat ilegal este acordat beneficiarului, fie ca ajutor individual, fie ca ajutor în cadrul unei scheme de ajutoare de stat. Orice măsură adoptată de Comisie sau de un stat membru care acționează la solicitarea Comisiei cu privire la ajutorul ilegal întrerupe termenul de prescripție. După fiecare întrerupere, termenul de prescripție începe să curgă de la capăt. Termenul de prescripție se suspendă atât timp cât decizia Comisiei face obiectul unei proceduri în curs de desfășurare înaintea Curții de Justiție. Orice ajutor de stat pentru care termenul de prescripție a expirat se consideră „ajutor de stat existent”. Cu toate acestea, în temeiul articolului 1 litera (c) din același regulament, orice modificare a „ajutorului de stat existent” constituie un „nou ajutor de stat”.

(130) Comisia constată că, potrivit jurisprudenței instanțelor comunitare, „termenul de prescripție prevăzut la articolul 15 din regulamentul privind procedura în cazul ajutoarelor de stat ... nu exprimă, în niciun mod, un principiu general conform căruia noile ajutoare de stat se transformă în ajutoare existente, ci pur și simplu exclude recuperarea ajutoarelor acordate cu mai mult de zece ani înainte de prima intervenție a Comisiei”⁽⁷⁵⁾.

(131) În cazul de față, Comisia nu a luat nicio măsură, nici Grecia nu a acționat la solicitarea Comisiei, până în

⁽⁷²⁾ Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță în cauza T-211/05 Italia/Comisia, Rec., 2009, p. II-2777, punctul 173; a se vedea, de asemenea, hotărârea Tribunalului de Primă Instanță în cauza T-459/93 Siemens/Comisia, Rec., 1995, p. II-1675, punctul 48.

⁽⁷³⁾ Document prezentat de Grecia la 6 octombrie 2010.

⁽⁷⁴⁾ JO L 83, 27.3.1999, p. 1.

⁽⁷⁵⁾ A se vedea, de exemplu, hotărârea Tribunalului de Primă Instanță în cauzele conexe T-195/01 și T-207/01 Gibraltar/Comisia (JO C 169, 13.7.2002, p. 30), Rec., 2002, p. II-2309, punctul 130.

2009. Comisia a acționat la 21 octombrie 2009, când a transmis Greciei reclamația primită și a solicitat Greciei să clarifice problemele sesizate.

- (132) În consecință, orice ajutor de stat acordat în cadrul acestei măsuri la data de 21 octombrie 1999 sau ulterior (ceea ce înseamnă cu zece ani înaintea datei la care Comisia a transmis reclamația statului grec și a solicitat informații) constituie un ajutor nou și ilegal, care a fost pus în practică fără notificarea prealabilă a Comisiei sau fără o decizie din partea acesteia și care face obiectul aplicării articolului 15 din regulamentul de procedură în ceea ce privește recuperarea, după cum se explică în continuare mai detaliat.

V.4 Cuantificare și recuperare

- (133) Măsura contestată a fost pusă în aplicare fără să fi fost notificată în prealabil Comisiei în conformitate cu articolul 108 alineatul (3) din TFUE. Prin urmare, măsura constituie ajutor de stat ilegal.
- (134) Articolul 14 din regulamentul de procedură prevede că, în cazul în care se constată că ajutorul de stat acordat în mod ilegal este incompatibil cu piața internă, ajutorul respectiv trebuie recuperat de la beneficiar, cu excepția cazului în care acest lucru contravine unui principiu general de drept. Scopul recuperării ajutorului este de a restabili, în măsura posibilului, poziția competitivă existentă înaintea acordării ajutorului. Niciun argument prezentat de autoritățile elene sau de Mont Parnès nu justifică o abatere generală de la acest principiu de bază.
- (135) Articolul 14 alineatul (1) din regulamentul de procedură prevede următoarele: „Comisia nu solicită recuperarea ajutorului de stat dacă acest lucru contravine unui principiu general de drept comunitar”. Jurisprudența Curții de Justiție și practica decizională proprie a Comisiei au stabilit, în special, că un ordin de recuperare a ajutorului ar încălca un principiu general al dreptului UE, dacă, prin măsurile adoptate, Comisia ar conferi beneficiarului încrederea legitimă că ajutorul de stat a fost acordat în conformitate cu legislația UE ⁽⁷⁶⁾.
- (136) În hotărârea adoptată în cauza *Forum 187* ⁽⁷⁷⁾, Curtea a afirmat că „dreptul de a se prevala de principiul protecției încrederii legitime se extinde la orice justițiabil pe care o instituție a Uniunii Europene l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate. În schimb, o persoană nu poate invoca încălcarea principiului protecției încrederii

legitime în lipsa unor asigurări precise furnizate de administrație. În mod similar, dacă un operator economic prudent și avizat ar fi putut să prevadă adoptarea unei măsuri a Uniunii Europene de natură să îi afecteze interesele, el nu poate invoca beneficiul acestui principiu atunci când această măsură este adoptată”.

- (137) Autoritățile elene și Mont Parnès au susținut că orice recuperare a ajutorului de stat în cazul de față ar fi contrară principiului încrederii rezonabile a cetățeanului, în lumina unei hotărâri adoptate de către Consiliul de Stat din Grecia în temeiul legislației naționale; Comisia constată că aceasta reprezintă o măsură adoptată la nivel național de către o autoritate națională, nu o măsură adoptată de către o autoritate a Uniunii Europene în baza jurisprudenței menționate anterior. De asemenea, hotărârea Consiliului de Stat s-a întemeiat exclusiv pe legislația națională și nu a adus în discuție problema unui ajutor de stat sau calificarea vreunei măsuri drept ajutor de stat. În consecință, Comisia nu poate renunța la obligația recuperării pe baza acestor argumente.
- (138) Grecia și Mont Parnès au argumentat că Loutraki a întârziat depunerea unei reclamații la Comisie, încălcând astfel principiul potrivit căruia un drept nu trebuie exercitat în mod abuziv; Comisia observă că întârzierea reclamantului nu poate, în niciun caz, să împiedice recuperarea unui ajutor de stat ilegal, ținându-se seama de termenul de prescripție de 10 ani prevăzut la articolul 15 din regulamentul de procedură.
- (139) În consecință, Comisia nu poate accepta argumentele prezentate de autoritățile elene și de Mont Parnès pentru a acorda o derogare excepțională de la obligația recuperării.
- (140) Astfel cum s-a explicat în prezenta decizie, măsurile naționale din 1994 și 1995 au impus atât obligația remiterii la bugetul de stat a unei cote de 80 % din valoarea biletelor de intrare, cât și prețul standard de 15 EUR pentru un bilet de intrare, pentru toate cazinourile. Cu toate acestea, nici obligația de a remite cota de 80 % și nici prețul standard de 15 EUR nu s-au aplicat cazinourilor beneficiare, deși ambele cerințe au fost aplicate altor cazinouri începând cu 1995 și sunt în vigoare din acel an (toate cazinourile proprietate privată au fost autorizate în 1995 sau 1996 și au început să pună în aplicare măsura începând din momentul autorizării, singura excepție fiind cazinoul din Salonic). Întrucât discriminarea fiscală determinată de diferențierea între prețurile biletelor de intrare și vărsarea cotei aferente de 80 % la bugetul de stat au început efectiv în 1995, se poate considera că perioada în care a fost acordat ajutorul de stat a început în 1995.

- (141) Potrivit concluziei formulate la secțiunea V.3, „Legalitatea ajutorului de stat”, Comisia consideră că termenul de

⁽⁷⁶⁾ A se vedea, *inter alia*, Decizia 2003/515/CE a Comisiei din 17 februarie 2003 privind schema de ajutor de stat pusă în aplicare de Țările de Jos pentru activități de finanțare internațională, JO L 180, 18.7.2003, p. 52, și Decizia 2004/76/CE a Comisiei din 13 mai 2003 privind schema de ajutor de stat pusă în aplicare de Franța în favoarea cartierelor generale și a centrelor logistice, JO L 23, 28.1.2004, p. 1.

⁽⁷⁷⁾ Hotărârea Curții de Justiție în cauzele conexe C-182/03 și C-217/03 *Forum 187*, Rec., 2006, p. I-5479, punctul 147. A se vedea, de asemenea, hotărârea Curții de Justiție în cauza C-506/03 *Germania/Comisia*, 24 noiembrie 2005, neraportată încă, punctul 58, și cauza C-265/85 *Van den Bergh en Jurgens/Comisia*, Rec., 1987, p. 1155, punctul 44.

prescripție de zece ani prevăzut la articolul 15 din regulamentul de procedură împiedică recuperarea oricărui ajutor de stat acordat înaintea datei de 21 octombrie 1999.

(142) Calculul sumei de recuperat trebuie să se bazeze pe faptul că, după cum se explică în prezenta decizie (a se vedea, de asemenea, considerentul 85), statul grec a renunțat la venituri fiscale provenite de la cazinourile de stat în valoare de 7,20 EUR pentru fiecare bilet de intrare, reprezentând diferența dintre impozitul de 12 EUR pentru o intrare vărsat la bugetul de stat de cazinourile proprietate privată și impozitul de 4,80 EUR pentru o intrare vărsat la bugetul de stat de cazinourile de stat.

(143) Cu toate acestea, la calcularea sumei de recuperat de la fiecare cazinou, trebuie să se țină seama de anumite aspecte legate de situația cazinoului respectiv, după cum se arată mai jos.

— Astfel cum se explică în prezenta decizie, obligația ca 80 % din prețul biletelor de intrare să fie cedată statului, impusă prin decizia ministerială din 1995, a fost aplicată cazinourilor din Corfu și Mont Parnès începând din ziua în care acestea au primit licență în baza Legii nr. 2206/1994, respectiv, începând din 2003, în temeiul Legii nr. 3139/2003. Cu toate acestea, de la sfârșitul anului 2000 și până la momentul obținerii licenței în 2003, ETA a început, în mod voluntar, să verse la bugetul statului cota de 80 % din prețul biletelor de intrare (prețul fiind de 6 EUR) ⁽⁷⁸⁾. Pe baza acestor informații, care au fost furnizate de autoritățile elene, și sub rezerva oricăror altor observații pe care autoritățile elene pot dori să le prezinte (spre a confirma sau a contrazice cele de mai sus), se poate deduce că, până în 2000, nu s-a plătit niciun impozit pe intrare, nici măcar la cifra redusă (80 % din 6 EUR). Așadar, pentru prima perioadă (de la 21 octombrie 1999 până la sfârșitul anului 2000), suma de recuperat trebuie calculată pe baza cifrei de 12 EUR, reprezentând impozitul total plătit de cazinourile proprietate privată într-o perioadă în care cazinourile proprietate de stat nu plăteau niciun fel de impozit, înmulțită cu numărul biletelor de intrare emise în perioada respectivă.

— Cazinoul din Salonic a fost autorizat în temeiul Legii nr. 2206/1994 în 1995 ⁽⁷⁹⁾. Obligația de a ceda statului 80 % din prețul biletelor de intrare s-a aplicat acestui cazinou începând din 1995, când a

obținut licența. Cazinoul din Salonic percepe din acel moment prețul de intrare redus de 6 EUR, practicat de cazinourile din Mont Parnès și Corfu. Suma de recuperat de la cazinoul din Salonic trebuie calculată, așadar, înmulțind cu 7,20 EUR numărul biletelor de intrare emise de la data de 21 octombrie 1999.

— Cazinoul din Rodos a fost autorizat în temeiul Legii nr. 2206/1994 în 1996. Din acel moment, cazinoul a început să aplice prețul de 6 EUR pentru un bilet de intrare, dar a trecut la 15 EUR odată cu privatizarea sa în aprilie 1999. Din observațiile prezentate pe parcursul procedurii oficiale de investigare, Comisia înțelege că, din momentul privatizării sale în aprilie 1999, cazinoul din Rodos a încetat să mai fie un beneficiar al măsurii, astfel încât recuperarea ajutorului de la acest cazinou este împiedicată de termenul de prescripție prevăzut la articolul 15 din regulamentul de procedură.

(144) Comisia nu este în posesia unor date suficiente pentru a putea formula o estimare exactă a sumelor de recuperat de la fiecare cazinou beneficiar. Cu toate acestea, nicio dispoziție a legislației UE nu impune Comisiei ca, atunci când dispune recuperarea ajutorului de stat declarat incompatibil cu piața internă, să fixeze suma exactă a ajutorului de recuperat. Este suficient ca decizia Comisiei să includă informații care să permită statului membru și întreprinderii beneficiare să calculeze singure această sumă, fără prea mare dificultate. Prin urmare, Comisia poate să se limiteze în mod legitim la a declara că există o obligație de restituire a ajutorului în cauză și să lase autorităților naționale obligația de a calcula sumele exacte care trebuie restituite în temeiul orientărilor oferite de Comisie în decizia sa.

(145) Pe baza informațiilor prezentate de statul membru, Comisia oferă orientările necesare pentru recuperare, după cum urmează.

(146) Tabelul de mai jos prezintă o situație generală a numărului de bilete emise anual de fiecare cazinou (după cum se indică în tabel, informațiile prezentate nu sunt complete), precum și o estimare preliminară a sumelor care trebuie recuperate de la fiecare cazinou în parte, sub rezerva oricăror altor observații pe care Grecia ar putea dori să le comunice după efectuarea calculelor sale referitoare la recuperare.

Numărul estimat de bilete emise de fiecare cazinou

ANUL	CAZINOU			
	Mont Parnès	Corfu	Salonic	Rodos
1999 (22.10.1999 – 31.12.1999)	Lipsă informații	[...] (*)	[...]	[...] (!)
2000	Lipsă informații	[...]	[...]	[...]

⁽⁷⁸⁾ A se vedea, de asemenea, punctul 21.

⁽⁷⁹⁾ Referință de publicare FEK 904, 6.12.1994.

ANUL	CAZINOU			
	Mont Parnès	Corfu	Salonic	Rodos
2001	Lipsă informații	[...]	[...]	[...]
2002	Lipsă informații	[...]	[...]	[...]
2003	Lipsă informații până la 1 mai 2003 La 1 mai 2003: [...]	[...]	[...]	[...]
2004	[...]	[...]	[...]	[...]
2005	[...]	[...]	[...]	[...]
2006	[...]	[...]	[...]	[...]
2007	[...]	[...]	[...]	[...]
2008	[...]	[...]	[...]	[...]
2009 (până la 22.10):	[...]	[...]	[...]	[...]
Total până la 22.10.2009	[...]	[...]	[...]	[...]
Bilete emise după 22.10.2009	Lipsă informații	Lipsă informații	Lipsă informații	Lipsă informații

(*) Secret comercial.

(¹) Cazinoul din Rodos a fost privatizat în aprilie 1999 și, de atunci, a încetat să mai aplice prețul redus al biletelor de intrare. Ajutorul de stat primit de cazinoul din Rodos înainte de 21 octombrie 2009 a depășit termenul de prescripție.

Estimarea preliminară a sumelor de recuperat per cazinou

(milioane euro, cifre rotunjite)

	Mont Parnès	Corfu	Salonic	Rodos
Algoritm și calculație	Pentru perioada 22.10.1999-2000 (¹): numărul de bilete (x1) × 12 = A1	Pentru perioada 22.10.1999-2000: numărul de bilete ([...] bilete) × 12 = A2 ([...]EUR)	Pentru perioada 22.10.1999-22.10.2009: numărul de bilete ([...] bilete) × 7,20 = AB3 ([...]EUR)	N/A
	Pentru perioada 2000-22.10.2009: numărul de bilete (y1) × 7,20 = B1	Pentru perioada 2000-22.10.2009: numărul de bilete ([...] bilete) × 7,20 = B2 ([...]EUR)		
	Pentru perioada 22.10.2009-prezent: numărul de bilete (z1) × 7,20 = C1	Pentru perioada 22.10.2009-prezent: numărul de bilete (z2) × 7,20 = C2	Pentru perioada 22.10.2009-30.08.2010 (²): numărul de bilete (z3) × 7,20 = C3	
Suma totală de recuperat	A1 + B1 + C1 De calculat	A2 + B2 + C2 De calculat	AB3 + C3 De calculat	Nu este cazul
Suma totală de recuperat	De calculat			

(¹) Data exactă din anul 2000 la care ETA a început să plătească impozitul de 80 % pe prețul redus de 6 EUR urmează să fie confirmată de autoritățile elene.

(²) Pe baza înțelegerii faptului că, de la privatizarea sa în august 2010, când a început să perceapă prețul de intrare de 15 EUR, cazinoul din Corfu a încetat să mai fie beneficiar al ajutorului.

(147) De asemenea, Comisia constată că articolul 108 alineatul (3) din TFUE are efect suspensiv. Comisia nu a primit nicio informație în sensul suspendării măsurii contestate după adoptarea deciziei de inițiere a procedurii. Prin urmare, se poate presupune că măsura a fost pusă în aplicare în mod continuu de autoritățile elene până în prezent⁽⁸⁰⁾. Grecia trebuie să recupereze de la beneficiar orice ajutor acordat anterior adoptării prezentei decizii. În ceea ce privește cazinoul din Corfu, Comisia remarcă faptul că acesta a încetat să mai perceapă prețul de 6 EUR pentru un bilet de intrare odată cu privatizarea sa din august 2010, când a majorat prețul unui bilet la 15 EUR. La calcularea sumei de recuperat, trebuie să se ia în considerare, așadar, numai perioada anterioară lunii august a anului 2010.

(148) Având în vedere toate argumentele de mai sus, Comisia trebuie să dispună recuperarea de către Grecia a ajutorului de stat incompatibil acordat în mod ilegal beneficiarilor. Comisia subliniază faptul că Grecia trebuie să anuleze toate avantajele fiscale restante oferite în cadrul măsurii în curs de evaluare, începând de la data adoptării prezentei decizii.

(149) Pentru viitor, Grecia a arătat că analizează posibilitatea modificării politicii de prețuri pentru cazinouri, urmărind eliminarea discriminării dintre cazinouri. Potrivit Greciei, această nouă legislație va pune capăt măsurii în curs de evaluare. Cu toate acestea, Grecia nu a informat Comisia cu privire la progresele înregistrate în această direcție sau la eventualele modificări introduse efectiv. Comisia consideră că adoptarea unei noi legislații de acest tip este esențială pentru soluționarea problemelor de discriminare între cazinourile din Grecia și încurajează statul grec să ia măsurile necesare fără întârziere.

VI. CONCLUZIE

(150) Având în vedere considerațiile prezentate anterior, jurisprudența relevantă și caracteristicile specifice ale cauzei, Comisia consideră că măsura contestată, constând în discriminare fiscală în favoarea anumitor cazinouri, pe care autoritățile elene au pus-o în practică prin aplicarea concomitentă a unui număr de dispoziții care:

— stabilesc o taxă uniformă de 80 % pe prețul biletelor de intrare; și

— stabilesc prețuri reglementate diferite pentru cazinourile proprietate de stat și cazinourile proprietate privată, respectiv, de 6 EUR pentru cele de stat și de 15 EUR pentru cele particulare,

constituie ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE. De asemenea, Comisia constată că măsura contestată a fost pusă în aplicare cu încălcarea articolului 108 alineatul (3) din TFUE și, în consecință, constituie ajutor de stat ilegal.

⁽⁸⁰⁾ În prezent, Comisia deține numai informații parțiale referitoare la perioada 22 octombrie 1999-22 octombrie 2009 și nicio informație privind posibila continuare a măsurii după data de 22 octombrie 2009.

(151) Comisia constată că, în temeiul articolului 14 din regulamentul de procedură, eventualul ajutor de stat ilegal poate fi recuperat de la beneficiar și va dispune recuperarea de către Grecia a ajutorului de stat ilegal primit de fiecare dintre cazinourile beneficiare. Comisia menționează că termenul de prescripție de zece ani prevăzut la articolul 15 din regulamentul de procedură împiedică recuperarea eventualului ajutor acordat anterior datei de 21 octombrie 1999. Grecia trebuie să anuleze toate avantajele fiscale restante conferite în cadrul măsurii care face obiectul prezentei decizii, începând de la data adoptării deciziei,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Ajutorul de stat, constând în discriminare fiscală în favoarea anumitor cazinouri, pe care Grecia a pus-o în practică prin aplicarea concomitentă a unui număr de dispoziții parțial obligatorii care:

— stabilesc o taxă uniformă de 80 % pe prețul biletelor de intrare; și

— stabilesc prețuri reglementate diferite pentru cazinourile proprietate de stat și cazinourile proprietate privată, de 6 EUR și, respectiv, de 15 EUR,

a fost pus în aplicare în mod ilegal, cu încălcarea articolului 108 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și este incompatibil cu piața internă, deoarece a oferit cazinourilor beneficiare, Regency Casino din Mont Parnès, Regency Casino din Salonica și cazinoului din Corfu (cel din Rodos a încetat să mai fie beneficiar în aprilie 1999) un avantaj competitiv necuvenit.

Articolul 2

(1) Grecia trebuie să recupereze de la cazinourile beneficiare ajutorul de stat incompatibil menționat la articolul 1, care a fost acordat începând cu data de 21 octombrie 1999.

(2) Sumele de recuperat sunt purtătoare de dobândă începând de la data la care acestea au fost puse la dispoziția beneficiarului până la recuperarea lor efectivă.

(3) Dobânda se calculează ca dobândă compusă în conformitate cu dispozițiile capitolului V din Regulamentul (CE) nr. 794/2004 al Comisiei⁽⁸¹⁾.

(4) Grecia trebuie să anuleze orice discriminare fiscală restantă ocazionată de ajutorul de stat menționat la articolul 1, începând de la data adoptării prezentei decizii.

Articolul 3

(1) Recuperarea ajutorului de stat menționat la articolul 1 este imediată și efectivă.

⁽⁸¹⁾ JO L 140, 30.4.2004, p. 1.

(2) Grecia trebuie să asigure punerea în aplicare a prezentei decizii în termen de patru luni de la data notificării acesteia.

Articolul 4

(1) În termen de două luni de la notificarea prezentei decizii, Grecia trebuie să comunice următoarele informații Comisiei:

- (a) lista beneficiarilor care au primit ajutor în baza schemei menționate la articolul 1 și suma totală a ajutorului primit de fiecare dintre aceștia în cadrul măsurii contestate, calculată în conformitate cu orientările conținute în prezenta decizie;
- (b) suma totală (principalul și dobânda de recuperare) de recuperat de la fiecare beneficiar;
- (c) o descriere detaliată a măsurilor deja adoptate și planificate pentru respectarea prezentei decizii;
- (d) documente justificative care să arate că beneficiarul a primit ordinul de a restitui ajutorul.

(2) Grecia trebuie să informeze în permanență Comisia cu privire la evoluția măsurilor adoptate la nivel național pentru punerea în aplicare a prezentei decizii până la finalizarea recuperării ajutorului menționat la articolul 1. La solicitarea Comisiei, Grecia trebuie să prezinte imediat informații privind măsurile deja adoptate și planificate pentru respectarea prezentei decizii. De asemenea, Grecia trebuie să furnizeze informații detaliate privind cuantumul ajutorului și dobânzii de recuperare deja recuperate de la beneficiar.

Articolul 5

Prezenta decizie se adresează Republicii Elene.

Adoptată la Bruxelles, 24 mai 2011.

Pentru Comisie
Joaquín ALMUNIA
Vicepreședinte